

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

โดย

นางวิพรรษา คำรินทร์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

สาขารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ

คณะสาขารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

โดย

นางวิพรรษา คำรินทร์

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

สาขารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ

คณะสาขารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2558

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

FACTORS ASSOCIATED WITH SEXUAL INTERCOURSE AMONG
SECONDARY STUDENTS IN SUKSASONGKHRO SCHOOL

BY

MRS. WIPANSA KHAMRIN

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF MASTER OF PUBLIC HEALTH

MAJOR IN HEALTH PROMOTION MANAGEMENT

FACULTY OF PUBLIC HEALTH

THAMMASAT UNIVERSITY

ACADEMIC YEAR 2015

COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะสาธารณสุขศาสตร์

การค้นคว้าอิสระ

ของ

นางวิพรรษา คำรินทร์

เรื่อง

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน
ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อ วันที่ 24 กรกฎาคม 2559

ประธานกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณรัตน์ รัตนวรางค์)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริมา มงคลสัมฤทธิ์)

กรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

(นายแพทย์เพชร รอดอารีย์)

คณบดี

(ดร.ชัยยุทธ ขวลิตนิธิกุล)

หัวข้อการค้นคว้าอิสระ	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
ชื่อผู้เขียน	นางวิพรรษา คำรินทร์
ชื่อปริญญา	สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต
สาขา/คณะ/มหาวิทยาลัย	การจัดการการสร้างเสริมสุขภาพ สาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริมา มงคลสัมฤทธิ์
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 – 6 จำนวน 409 คน เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยแบบสอบถาม วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนด้วยสถิติไคสแควร์และสถิติเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 7.1 กลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 65.5 และเพศหญิงร้อยละ 34.5 มีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 51.7 มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมร้อยละ 13.8 ในนักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กินยาคุมกำเนิดร้อยละ 6.9 ปัจจัยระดับบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา การเห็นคุณค่าในตนเอง ($p=0.030$, $p<0.001$, $p=0.030$ และ $p=0.048$ ตามลำดับ) ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ ความเชื่อความศรัทธาที่มีต่อครู และความเชื่อความศรัทธาที่มีต่อคุณอนันมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.001$, $p=0.025$, $p=0.001$ ตามลำดับ)

สรุป การให้ความรู้เรื่องอนามัยครอบครัวควรเริ่มตั้งแต่ก่อนระดับชั้นมัธยมศึกษา และควรส่งเสริมให้พ่อแม่ ครูอาจารย์เป็นตัวอย่างที่ดีและคอยให้คำแนะนำปรึกษาในการปฏิบัติตนที่เหมาะสมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเนื่องจากเยาวชนยังมีความเชื่อความศรัทธาในบุคคลเหล่านี้

คำสำคัญ : การมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนมัธยมศึกษา ปัจจัย

Independent Title	FACTORS ASSOCIATED WITH SEXUAL INTERCOURSE AMONG SECONDARY STUDENTS IN SUKSASONGKHRO SCHOOL
Author	Mrs. Wipansa Khamrin
Degree	Master of Public Health
Department/Faculty/University	Health Promotion Management Faculty of Public Health Thammasat University
Advisor	Assistant Professor Dr. Sirima Mongkolsomlit
Academic Year	2015

Abstract

The study design was an analytical cross – sectional. The objective was to examine sexual risk behaviors and factors associated with sexual intercourse among secondary students in Suksasongkhro School. Sample studies were 409 students from grade 2-6. Data collected provided by questionnaire. Chi-Square tests and Independent t-test were analyzed for associated between individual level and interpersonal level with sexual risk behaviors.

Results found that 7.1% of students had experience of sexual intercourse. In this group were 65.5% of male and 34.5% of female. Only 51.7% used condom during sexual intercourse, and 13.8 % has sexual intercourse without consent.

Only 6.9% of female students having sexual intercourse took contraceptive pills. The characteristics factors including age, gender, level of education level and self-esteem were statistical significance associated with sexual intercourse ($p=0.030$, $p<0.001$, $p=0.030$ and $p=0.048$ respectively). The interpersonal levels factors composed of the relationship in family, faith and trust in parents, teachers were statistical significance associated with sexual intercourse ($p=0.001$, $p=0.025$, $p=0.001$ respectively)

In conclusion, family hygiene educating should start before high school education. And encourage parents, teachers to be a good model and suitable of sexual consulting for risk sexual behavior protection, because the student still have faith in taking a role model.

Keywords : sexual intercourse, secondary students, factor

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณา และการชี้แนะที่เป็นประโยชน์จากกรรมการการค้นคว้าอิสระทุกท่าน ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณรัตน์ รัตนวรงค์ ประธานกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ และนายแพทย์เพชร รอดอารีย์ ที่ให้ความกรุณาสละเวลาให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริมา มงคลสัมฤทธิ์ กรรมการและที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระที่คอยแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และชี้แนะให้คำปรึกษา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ในระหว่างการศึกษา และเพื่อนๆ พี่ๆ สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต รุ่น ที่ 1 ในมิตรภาพ ความรู้ ความเข้าใจและคำแนะนำดี ๆ พร้อมทั้งให้ความช่วยเหลือในทุกๆ ด้านแก่ผู้วิจัยอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี และอาจารย์ วีระศักดิ์ เป้รอด ที่ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนนักเรียนทุกท่านที่เสียสละเวลาในการให้ข้อมูล ทำยที่สุดขอขอบพระคุณครอบครัวที่คอยสนับสนุนและเป็นกำลังใจ

ผู้ศึกษาหวังว่าผลการศึกษานี้มีประโยชน์ในการวางแผนส่งเสริมดูแลเยาวชนได้บ้าง

วิพรรษา คำรินทร์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(9)
สารบัญภาพ	(11)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	8
1.3 นิยามศัพท์	8
1.4 กรอบแนวคิดการวิจัย	9
1.5 หน่วยงานที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์	10
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	12
2.1.1 ความหมายและความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่น	12
2.1.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น	14
2.2 แนวคิดที่อธิบายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมสุขภาพ	18
แบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ	
(Ecological Model of health behaviors)	

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น	20
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	
3.1 รูปแบบการวิจัย	44
3.2 ประชากร	44
3.3 ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม	45
3.4 เครื่องมือที่ใช้วิจัย	45
3.5 การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity)	50
3.6 การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability)	50
3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล	51
3.8 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย	52
บทที่ 4 ผลการวิจัย และการอภิปรายผล	
4.1 ข้อมูลลักษณะประชากร	53
4.2 ข้อมูลปัจจัยระดับบุคคล	54
4.3 ข้อมูลปัจจัยระหว่างบุคคล	58
4.4 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน	63
4.5 การอภิปรายผล	67
4.6 ข้อจำกัดในการวิจัย	73
บทที่ 5 สรุปผลและข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	74
5.2 ข้อเสนอแนะ	76
รายการอ้างอิง	78

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก. เอกสารชี้แจงข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	85
ภาคผนวก ข. ใบยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย	90
ภาคผนวก ค. แบบสอบถาม	92
ภาคผนวก ง. ใบรับรองโครงการวิจัย	101
ภาคผนวก จ. รายงานผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย	102

ประวัติผู้เขียน

103

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) ในเรื่องเพศ	20
2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) ในเรื่องอายุ	23
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) ในเรื่องระดับชั้นการศึกษา	26
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา	28
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) ในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง	32
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว	35
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน	37
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่	39
2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู	40
2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน	42
4.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามลักษณะประชากร	53
4.2 จำนวนร้อยละความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียน	55
4.3 จำนวนร้อยละการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน	56
4.4 จำนวนร้อยละความสัมพันธ์ในครอบครัว	58
4.5 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน	60

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.6 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อพ่อแม่	61
4.7 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อครู	61
4.8 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อคุณอน	62
4.9 จำนวนร้อยละของนักเรียน จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	63
4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรและการมีเพศสัมพันธ์	64
4.11 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคลและการมีเพศสัมพันธ์	65
4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับระหว่างบุคคลและการมีเพศสัมพันธ์	66

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	10
2.1 แบบจำลองนิเวศวิทยาเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ (Ecological model of child development)	19

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยรุ่น ตามนิยามขององค์การอนามัยโลก(WHO) หมายถึงเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 10 – 19 ปี (1) ประมาณร้อยละ 20 ของประชากรโลก คิดเป็นจำนวนประมาณ 1.2 พันล้านคนทั่วโลก และในจำนวนนี้ ร้อยละ 85 อยู่ในประเทศที่กำลังพัฒนา ที่เหลือจะอยู่ในประเทศที่พัฒนาแล้ว ปัจจุบันประชากรวัยรุ่นไทยมีจำนวนประมาณ 10 ล้านคน หรือคิดเป็น 1 ต่อ 6 ของประชากรทั้งหมดของประเทศ (2) วัยรุ่นเป็นช่วงระยะที่จะมีการสังสรรค์เปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่สำคัญทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งจะมีผลอย่างมากต่อการเตรียมพร้อมที่จะไปสู่วัยผู้ใหญ่จะต้องมีความรับผิดชอบสูงขึ้นทั้งในส่วนตัว สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี และดำรงตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและชุมชนมากที่สุด (3) ปัจจุบันมีรายงานการศึกษาสำรวจวิจัยมากมายในประเทศไทยที่ชี้ให้เห็นปัญหาของวัยรุ่นทุกวันนี้ หากป่วยทางสุขภาพไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย หรือจิตใจ อารมณ์ และสังคมมากขึ้น โอกาสที่ประเทศชาติจะได้รับความเสียหายในอนาคตก็จะยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นเป็นเงาตามตัว (4)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นอีกหนึ่งปัญหาสำคัญทางด้านสาธารณสุข ที่นำไปสู่การเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ได้แก่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร พบว่ามีหลายปัจจัยที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การประพฤติดูปฏิบัติทางเพศในกลุ่มเพื่อน การยอมรับของครอบครัวที่มีต่อการประพฤติดูปฏิบัติทางเพศ นอกจากนี้ยังพบว่าความรู้เรื่องเพศหรือเพศศึกษานั้น มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น ซึ่งพบว่า เด็กวัยรุ่นไทยอายุ 9 – 12 ปี มีการรับรู้เรื่องการคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีน้อย และมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเด็กวัยรุ่นอายุ 9 – 18 ปี ส่วนใหญ่ขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศ โดยร้อยละ 64 ไม่รู้วิธีการป้องกันตนเองในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ เพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยกลุ่มเด็กผู้หญิงมีความรู้ในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มากกว่ากลุ่มเด็กชาย และร้อยละ 65 ไม่มีความรู้ในเรื่องการคุมกำเนิด และเด็กวัยรุ่นบางคนคิดว่าหากมีเพศสัมพันธ์เพียงครั้งเดียวไม่ทำให้ตั้งครรภ์ได้ (5)

ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในกลุ่มเด็กนักเรียนในประเทศไทย ผลการสำรวจยังพบว่า การมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของวัยรุ่นทั้งเพศหญิงและชาย อายุเฉลี่ย 15-16 ปี และบางรายงานพบการมีเพศสัมพันธ์เฉลี่ยเพียง 13 ปี และมีแนวโน้มว่าอายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นจะลดลงตามลำดับ (5, 6) สถานที่ที่วัยรุ่นและเยาวชนร่วมเพศครั้งแรกพบว่าเป็นบ้านเพื่อน และบ้านตัวเอง ร้อยละ 57.9- 72.0 รองลงมาเป็นหอพัก ร้อยละ 20.2 (7) จากการศึกษาพบสาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรเร็วขึ้นในกลุ่มเด็กนักเรียน ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อน การดื่มสุรา ซึ่งผลกระทบที่ตามมา ได้แก่ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (6)

ผู้วิจัยจะได้กล่าวในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ และการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งแนวโน้มสถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (Sexually transmitted Infection) ในปี พ.ศ. 2555 พบการรายงานโรคหนองในมากที่สุด ในกลุ่มอายุ 15 - 24 ปี จำนวน 4,005 ราย อัตราป่วย 41.52 ต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือกลุ่มอายุ 25 - 34 ปี จำนวน 1,455 ราย ร้อยละ 14.34 เมื่อจำแนกตามอาชีพ พบโรคหนองในผู้ป่วยที่ประกอบอาชีพรับจ้างมากที่สุด 2,520 ราย รองลงมาคือ นักเรียน 2,267 ราย เมื่อพิจารณาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์โดยรวมแล้ว พบผู้ป่วยสูงที่สุดในกลุ่มอายุ 15 - 24 ปี และยังคงมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นต่อไป มีอัตราป่วย 93.41 ต่อประชากรแสนคน รองลงมาคือ กลุ่มอายุ 25 - 34 ปี ร้อยละ 68.14 และกลุ่มอายุ 35 ปีขึ้นไป ร้อยละ 48.40 ผู้ป่วยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง 10,767 ราย ร้อยละ 32.65 รองลงมาคือ เกษตรกรรม 8,233 ราย ร้อยละ 24.97 นักเรียน 4,759 ราย ร้อยละ 14.43 สถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ยังคงเป็นปัญหาสำคัญของไทย เพราะการติดโรคทางเพศสัมพันธ์นั้นได้ชี้ให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เกิดการติดเชื้อเอชไอวีได้

ข้อมูลของสำนักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค ปี พ.ศ.2557 พบว่า อัตราการป่วยจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ โรคหนองใน ซิฟิลิส หนองในเทียม แผลริมอ่อน และกามโรคของต่อมและท่อน้ำเหลือง ในวัยรุ่นและเยาวชนอายุ 15-24 ปี ในปี พ.ศ. 2556 พบอัตราป่วย 93.6 ต่อแสนประชากร และเพิ่มสูงขึ้นในปี 2557 อัตราป่วย 103.4 ต่อแสนประชากร และทั่วประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นจาก 35.89 ต่อประชากรแสนคน ในปี พ.ศ.2552 เพิ่มขึ้นเป็น 52.69 ต่อแสนประชากร ในปี พ.ศ. 2557 และพบว่าในรอบ 10 ปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548-2557 วัยรุ่นอายุ 10-19 ปี ติดกามโรคเพิ่มสูงขึ้นเกือบ 5 เท่าตัว จาก 7.53 เป็น 34.50 ต่อประชากรแสน ในกลุ่มอายุ 20-29 ปี เพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าตัว จาก 26.66 เป็น 42.73 ต่อประชากรแสน คาดว่าในอีก 3 ปีข้างหน้าจะมีผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ใน 2 กลุ่มอายุนี้อีก รวม 21,137 คน เหตุเนื่องจากใช้ถุงยางอนามัยน้อยลง ผลสำรวจในปี

2556 วัยรุ่นชายใช้เพียงร้อยละ 36.2 วัยรุ่นหญิงใช้ร้อยละ 27.9 ขณะที่ในปี พ.ศ. 2553 ผู้ชายใช้ร้อยละ 43.3 ผู้หญิงใช้ร้อยละ 30.7

ส่วนโรคเอดส์จากการคาดการณ์การระบาดในปี พ.ศ.2557 พบผู้ป่วยเอดส์ที่เป็นผู้ใหญ่สะสมประมาณ 1,194,515 คน ยังมีชีวิตอยู่ 438,629 คน พบผู้ติดเชื้อรายใหม่ 7,695 คน ร้อยละ 90 เกิดจากการรับ และถ่ายทอดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน สถานการณ์โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ยังคงเป็นปัญหาสำคัญของไทย เพราะการติดโรคทางเพศสัมพันธ์นั้นได้ชี้ให้เห็นถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งเป็นปัจจัยเสี่ยงที่ทำให้เกิดการติดเชื้อ เอชไอวี โรคหนองใน หนองในเทียม มะเร็งปากมดลูก มะเร็งทวารหนักในกลุ่มชายรักชาย เป็นต้น (8) ข้อมูลจากระบบเฝ้าระวังพฤติกรรมเสี่ยงในปี พ.ศ.2554 พบว่าเยาวชนมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอชไอวี และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 นักเรียนชาย ร้อยละ 4.2 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 3.0 เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว อายุเฉลี่ยของการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนชายคือ 12.2 ปี การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับแฟนหรือคนรัก ในเพศชาย ร้อยละ 69.0 ในเพศหญิงร้อยละ 36.6 พฤติกรรมการใช้สารเสพติดมีเพียงส่วนน้อย ในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดนักเรียนหญิงมีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนร่วมเพศ ร้อยละ 0.3 ไม่มีการใช้สารเสพติด นักเรียนชายใช้สารเสพติดก่อนร่วมเพศครั้งล่าสุด ร้อยละ 0.6 มีการดื่มแอลกอฮอล์ก่อนร่วมเพศครั้งล่าสุด ร้อยละ 0.7 และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนชายมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 28.0 นักเรียนหญิงมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 16.4 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุดกับแฟนหรือคนรัก ในเพศชาย ร้อยละ 51.2 ในเพศหญิงร้อยละ 46.5 พฤติกรรมการใช้สารเสพติด นักเรียนชาย ร้อยละ 68.1 เคยใช้แอลกอฮอล์ รองลงมาคือกัญชา นักเรียนหญิงเพียงส่วนน้อย เท่านั้นที่เคยใช้สารเสพติด (7)

พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์และการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียน ในปี พ.ศ. 2556 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ ในนักเรียนหญิง ร้อยละ 17.2 นักเรียนชาย ร้อยละ 25.9 ส่วนนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ นักเรียนหญิง ร้อยละ 45.3 นักเรียนชาย ร้อยละ 46.2 การใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ปี พ.ศ.2556 ของชั้นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในนักเรียนหญิง ร้อยละ 64.1 นักเรียนชาย ร้อยละ 61.2 นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 เป็นนักเรียนหญิง ร้อยละ 58.8 และนักเรียนชาย ร้อยละ 59.3 (9) ในปี พ.ศ.2557 พบนักเรียนที่ใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพศหญิง ร้อยละ 64.2 และเพศชาย ร้อยละ 65.2 ส่วนนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 เป็นนักเรียนหญิง ร้อยละ 62.3 และนักเรียนชาย ร้อยละ 61.2 (10)

นอกจากนี้ยังพบว่าผลกระทบประการสำคัญที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น นอกจากติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ คือ การตั้งครรภ์ ข้อมูลจากสำนักทะเบียนราษฎร

กระทรวงมหาดไทย พบว่า แม่ที่คลอดบุตรมีอายุระหว่าง 10 – 19 ปี เพิ่มจากร้อยละ 13.9 ในปี พ.ศ. 2547 เป็นร้อยละ 16.2 (11) ข้อมูลจากสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ ในปี พ.ศ. 2556 พบอัตราการตั้งครรรภ์ ของหญิงอายุระหว่าง 15 - 19 ปี ต่อประชากรหญิงอายุ 15 – 19 ปี จำนวน 1,000 คน อัตรา 51.2 ในปี พ.ศ. 2557 เป็นอัตรา 49.7 (12)

จากการศึกษาของโรงพยาบาลรามาริบัติชี้ให้เห็นว่า ร้อยละ 80 ของการตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นเป็นการตั้งครรรภ์แบบไม่พร้อมและเป็นการตั้งครรรภ์นอกสมรส ในกลุ่มที่มีการตั้งครรรภ์นี้ร้อยละ 30 จบลงด้วยการทำแท้งร้อยละ 14 รายงานว่าเป็นการแท้งเอง ร้อยละ 56 ได้มีการคลอดบุตร และร้อยละ 25 มีการตั้งครรรภ์ซ้ำอีกในรอบ 2 ปี แม่วัยเยาว์ที่คิดฆ่าตัวตายระหว่างตั้งครรรภ์และหลังคลอด ร้อยละ 12 (11)

สถานการณ์การตั้งครรรภ์ในกลุ่มแม่วัยรุ่น เป็นปัญหาในสังคมที่สะสมมาอย่างต่อเนื่อง จากสถิติกระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2556 พบว่าภาวะเจริญพันธุ์ในประเทศไทยได้ลดต่ำกว่าระดับทดแทน อัตราการเจริญพันธุ์รวมได้ลดลง ถึงระดับ 1.5 ซึ่งจากการสำรวจประชากรหญิง 1,000 คน ปี พ.ศ. 2539 มีการตั้งครรรภ์ 31 คน และในปี พ.ศ. 2554 ลดลง เหลือ 24 คน ขณะที่อัตราการคลอดบุตรของวัยรุ่นหญิงอายุ 10-14 ปี เพิ่มขึ้นจาก 1.1 ต่อประชากร 1,000 คน ในปี พ.ศ. 2548 เป็น 1.7 ในปี 2556 อัตราการคลอดบุตรของวัยรุ่นหญิงอายุ อายุ 15 -19 ปี ต่อหญิงวัยเดียวกัน 1,000 คน ในช่วง 11 ปี มีแนวโน้มสูงขึ้นมาเรื่อยๆ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2546 ถึง ปี พ.ศ. 2550 และลดลงในปี พ.ศ. 2551 ที่อัตรา 39.79 หลังจากนั้นก็มีแนวโน้มสูงขึ้น โดยในปี พ.ศ. 2554 มีอัตราสูงสุด ที่ 46.60 และค่อยๆลดลง ในปี พ.ศ. 2556 ที่อัตรา 41.54 นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2556 พบจำนวนการคลอดในวัยรุ่นอายุต่ำกว่า 15 ปี วันละ 9 คน และ อายุต่ำกว่า 20 ปีวันละ 334 คน ซึ่งเพิ่มจากปี พ.ศ. 2543 ที่คลอดวันละ 240 คน การตั้งครรรภ์ในวัยรุ่นส่งผลต่อปัญหาสาธารณสุขหลายด้าน เช่น โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และเอดส์ การทำแท้ง เด็กแรกคลอด มีน้ำหนักต่ำกว่าเกณฑ์ และพบปัญหาตั้งครรรภ์ซ้ำสูงถึงร้อยละ 12 พบการตั้งครรรภ์ซ้ำในหญิงอายุ 10 -19 ปี จำนวน 15,295 คน คิดเป็นร้อยละ 12.1 จากจำนวนการคลอดทั้งหมดของหญิงอายุดังกล่าว ในปี พ.ศ 2556 พบผู้ที่ทำแท้งมีสภาพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 40.6 และผู้ที่ทำแท้งมีอายุต่ำกว่า 20 ปี ถึงร้อยละ 29 (13, 14) และในปี พ.ศ 2557 พบผู้ที่ทำแท้งมีสภาพนักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 36.1 และผู้ที่ทำแท้งมีอายุต่ำกว่า 20 ปี ถึงร้อยละ 30 (12) ดังนั้นการเสริมสร้างความเข้มแข็งของระบบการศึกษาเรื่องเพศในโรงเรียน (School based HIV prevention program) เป็นมาตรการที่สำคัญซึ่งจะช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างถูกต้องเหมาะสม มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย มีทัศนคติที่ดีต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ช่วยยับยั้งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร

ช่วยลดจำนวนคู่นอน และเพิ่มอัตราการใช้ถุงยางอนามัยซึ่งจะนำไปสู่การลดการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ (7, 11)

การตั้งครกไม่พึงประสงค์เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ใจหรือการมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ป้องกัน เช่น การใช้ถุงยางอนามัย ยาเม็ดคุมกำเนิด หรือยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน การคุมกำเนิด ที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เช่นการใช้ถุงยางอนามัย การรับประทานยาคุมกำเนิด เพื่อป้องกัน และลดปัญหา การตั้งครกไม่พร้อมในวัยรุ่น และนำไปสู่การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย การมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ได้ป้องกันการตั้งครก โดยการใช้ถุงยางคุมกำเนิด เป็นวิธีการคุมกำเนิดที่มีประสิทธิภาพสูง แต่ในกลุ่มวัยรุ่นนั้นมีการใช้ที่ไม่ถูกวิธี (15) และข้อมูลจากสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย ปี พ.ศ. 2557 พบร้อยละของการคุมกำเนิดในผู้ป่วยทำแท้งที่มีเหตุผลด้านเศรษฐกิจ และครอบครัว มีการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิด ร้อยละ 52.4 ใช้ยาคุมฉุกเฉิน ร้อยละ 20.2 และใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 19.6 (10) จากรายงานแผนงานสร้างกลไกการเฝ้าระวัง และพัฒนาระบบยา คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่ามีการซื้อยาคุมฉุกเฉิน 8 ล้านแผงต่อปี ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ามีการใช้ยาคุมกำเนิดฉุกเฉินฟรีหรือ และวัยรุ่นยังมีความเข้าใจผิดในเรื่องของการใช้ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน สามารถคุมกำเนิดได้ร้อยละ 100 (16) ข้อมูลจากสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย และมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เมื่อปี 2551 พบว่ากลุ่มนักเรียน/นักศึกษา อายุระหว่าง 13 - 15 ปี กินยาคุมกำเนิดฉุกเฉินถึงร้อยละ 30 (17)

จากการศึกษาของศรัณยู เรือนจันทร์(5) ปี พ.ศ.2556 ศึกษาสถานการณ์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในพื้นที่พัฒนาต้นแบบการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครกไม่พร้อมในวัยรุ่น จังหวัดอุดรธานีพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การควบคุมกำกับติดตามของพ่อแม่/ผู้ปกครอง จะส่งผลให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ช้าลง การได้รับการสื่อสารการให้ข้อมูลความรู้เรื่องเพศ จากพ่อแม่/ผู้ปกครองนั้น เป็นสิ่งสำคัญในการวางรากฐานของพฤติกรรม และเจตคติของวัยรุ่นเรื่องเพศของเด็กวัยรุ่น และพบว่าบุคคลที่เด็กวัยรุ่นคาดหวังว่าทำให้มีความรู้ความเข้าใจเรื่องเพศแก่เขามากที่สุดคือ พ่อแม่/ผู้ปกครอง และการรับรู้ความรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมป้องกัน การติดเชื้อเอช ไอ วี และการใช้ถุงยางอนามัย

สถานการณ์ความรุนแรงทางเพศ พบว่าผู้หญิงที่อายุต่ำกว่า 20 ปี ประมาณ 120 ล้านคนทั่วโลก หรือคิดเป็น 1 ต่อ 10 คน เคยถูกบังคับร่วมเพศ หรือการกระทำทางเพศอื่นๆ และในวัยรุ่นหญิงที่แต่งงานแล้ว อายุ 15 - 19 ปี จำนวน 84 ล้านคนทั่วโลก หรือคิดเป็น 1 ต่อ 3 ตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงทางอารมณ์ ทางร่างกาย หรือทางเพศที่กระทำโดยสามี (18)

สถานการณ์ความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิงในประเทศไทย อาจเกิดในลักษณะของการตบตี ทำร้ายร่างกาย ค้ามนุษย์ ข่มขืน คุกคามทางเพศ และการบังคับให้ค้าประเวณี ส่วนรูปแบบความ

รุนแรงที่เด็กผู้หญิง และผู้หญิง ต้องตกเป็นเหยื่อมากที่สุด ได้แก่ 1) ความรุนแรงที่ได้รับจากสามี ร้อยละ 59 2) ความรุนแรงแบบหลายรูปแบบ ร้อยละ 15 3) ความรุนแรงทางเพศ ร้อยละ 12 สถิติปี พ.ศ. 2556 กระทรวงสาธารณสุข พบปัญหาเด็กและสตรี ถูกกระทำความรุนแรง ทั้งหมด 31,966 ราย เป็นเด็ก จำนวน 19,229 ราย และสตรีจำนวน 12,638 ราย พบการล่วงละเมิดทางเพศ ในช่วงอายุ 10 – 15 ปี ข้อมูลจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่าสถิติของศูนย์พึ่งได้ กระทรวงสาธารณสุข เมื่อปี พ.ศ. 2556 – 2557 ผู้หญิง และเด็ก ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง เฉลี่ยชั่วโมงละ 4 ราย หรือวันละ 87 คน หรือเฉลี่ยทุกๆ 15 นาที จะเป็นเหยื่อความรุนแรง เฉลี่ย ชั่วโมงละ 1 คน โดยผู้ตกเป็นเหยื่อความรุนแรงนั้น เกิดจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมากที่สุด และเมื่อปี 2556 องค์การด้านสตรีของสหประชาชาติ จัดลำดับการกระทำความรุนแรงทางเพศ ต่อผู้หญิง ในลำดับที่ 7 จากจำนวนประเทศทั้งหมด 71 ประเทศ (19)

ผู้วิจัยจะกล่าวในประเด็นสถานการณ์ของจังหวัดลำปาง ที่เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การคลอดของหญิงอายุ 15 – 19 ปี ข้อมูลนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ และการมีเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัย ซึ่งทางสำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 10 เชียงใหม่ รายงานสถานการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปี พ.ศ.2556 พบแนวโน้มผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ จำแนกรายโรค ตั้งแต่ มกราคม พ.ศ. 2552 – ธันวาคม พ.ศ.2556 จังหวัดที่มีอัตราป่วยต่อประชากรแสนคนสูงสุดคือจังหวัดเชียงใหม่ เชียงราย และลำปาง อัตราป่วยต่อประชากรแสนคนเท่ากับ 39.26, 33.82 และ 24.05 ตามลำดับ (20)

สถานการณ์ของจังหวัดลำปาง พบว่าการคลอดของหญิงอายุ 15-19 ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2555 เป็นต้นมา มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยในปี พ.ศ.2557 อัตราการคลอดของหญิงอายุ 15-19 ปี เท่ากับ 28.0 ต่อประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี พันคน พิจารณาหญิงคลอดในสถานบริการสาธารณสุขในปี พ.ศ. 2557 พบว่ามีหญิงคลอดที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 625 คน คิดเป็นร้อยละ 13.85 ของหญิงคลอดทั้งหมด ลดลงจากปีที่ผ่านมาเล็กน้อย อำเภอที่มีหญิงคลอดอายุต่ำกว่า 20 ปีสูงสุด คือ อำเภอห้างฉัตร ร้อยละ 17.8 รองลงมาคือ อำเภอเกาะคาและอำเภอเถิน คิดเป็นร้อยละ 17.44 และ 16.43 ตามลำดับ โดยหญิงคลอดวัยรุ่น ส่วนใหญ่เป็นการตั้งครรภ์ครั้งแรก ยังอยู่ในระบบการศึกษาต้องออกจากการศึกษามาเลี้ยงลูก และโอกาสกลับไปเรียนต่อค่อนข้างน้อย

ข้อมูลนักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ของจังหวัดลำปาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 จากการเฝ้าระวังตั้งแต่ปี พ.ศ.2550 พบว่ามีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเริ่มชะลอลงตั้งแต่วันที่ พ.ศ. 2556 ผลการสำรวจครั้งล่าสุดในปี พ.ศ.2557 พบว่านักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชาย และหญิง เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 49.4 และ 52.4 ตามลำดับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชายและหญิง เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ร้อยละ 20.4

และ 18.0 ตามลำดับ ปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น มาจากการเข้าถึง สื่อสิ่งเร้า ที่กระตุ้นเรื่องเพศมากขึ้น เข้าถึงได้ง่าย เป็นวัยที่อยากรู้ อยากรลอง และค่านิยมตามเพื่อนที่ส่วนใหญ่จะมีแฟนคนรัก และเคยมีเพศสัมพันธ์ และคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นการแสดงออกถึงความรัก(21)

การมีเพศสัมพันธ์โดยการใช้ถุงยางอนามัยของจังหวัดลำปาง พบว่าแนวโน้มการใช้ถุงยางอนามัยเพิ่มขึ้นทั้งชายและหญิง จากการสำรวจครั้งล่าสุด ปี พ.ศ.2557 มีการใช้ถุงยางอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งล่าสุด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ชายร้อยละ 81.4 หญิงร้อยละ 60.5 นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ชายร้อยละ 63.3 หญิงร้อยละ 55.7 สาเหตุที่ไม่ใช้ถุงยางอนามัยเนื่องจาก ไว้ใจคู่นอน คิดว่าคงไม่เป็นไร และใช้วิธีการหลั่งนอก นับระยะปลอดภัย และการกินยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน

แนวโน้มการป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของลำปาง ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 เป็นต้นมามีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในปี พ.ศ.2557 อัตราป่วย 0.28 ต่อพันประชากร เมื่อจำแนกโรคที่พบผู้ป่วย 4 โรค คือ โรคหนองในแท้ โรคหนองในเทียม โรคซิฟิลิส และโรคแผลริมอ่อน อัตราป่วย 0.22 , 0.04 0.01 และ 0.01 ต่อพันประชากร ตามลำดับ อำเภอที่มีอัตราป่วยสูงสุด ได้แก่ อำเภอห้างฉัตร อำเภอแม่เมาะ และอำเภอเมือง ตามลำดับ กลุ่มที่พบป่วยมากที่สุด เมื่อจำแนกตามกลุ่มอายุ พบว่า ผู้ป่วยส่วนใหญ่ร้อยละ 37.4 อยู่ในกลุ่มอายุ 15-19 ปี รองลงมาเป็นอายุ 20-24 ปี ร้อยละ 24.5 เมื่อจำแนกอาชีพ พบมีสถานภาพนักเรียน/นักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 50.9 ซึ่งพบว่านักเรียน/นักศึกษา เจ็บป่วยและเข้ารับการรักษาด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้นอย่างต่อเนื่อง สาเหตุส่วนใหญ่จะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มาจากแฟน เพื่อน มีเพื่อนแนะนำให้รู้จัก หรือคนที่รู้จักกันแบบผิวเผิน โดยไปพบกันในสถานบริการ สถานเริงรมย์ หอพัก และมีเพศสัมพันธ์กันโดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย (22) ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในงานวิจัยนี้ครอบคลุมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน (การไม่ใช้ยาคุมกำเนิด, การไม่สวมถุงยางอนามัย) การตั้งครรรค์/ยุติการตั้งครรรค์ ความรุนแรงทางเพศ (การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม) จำนวนโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาของจังหวัดลำปางมีจำนวนทั้งหมด 32 แห่ง มีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพียงแห่งเดียวในจังหวัดลำปาง และเนื่องจากเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งรับเด็ก ด้อยโอกาสทางการศึกษา 10 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ 1) เด็กถูกบังคับให้ขายแรงงานหรือแรงงานเด็ก 2) เด็กเร่ร่อน 3) เด็กที่อยู่ในธุรกิจทางเพศหรือโสเภณีเด็ก 4) เด็กที่ถูกทอดทิ้ง/กำพร้า 5) เด็กที่ถูกทำร้ายทารุณ 6) เด็กยากจน (มากเป็นพิเศษ) 7) เด็กในชนกลุ่มน้อย 8) เด็กที่มีปัญหาเกี่ยวกับสารเสพติด 9) เด็กที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์หรือโรคติดต่อร้ายแรงที่สังคมรังเกียจ 10) เด็กในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชน

ในปีการศึกษา 2559 มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2- 6 มีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 415 คน แยกเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 220 คน นักเรียนชายจำนวน 195 คน และโรงเรียนแห่งนี้ เป็นโรงเรียนประจำ ฉะนั้นนักเรียนใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนเปรียบเสมือนบ้าน ทำให้นักเรียนอยู่ห่างไกลจากครอบครัว และผู้ปกครองของนักเรียนส่วนใหญ่ เป็นชาวเขาเผ่าต่างๆ เช่น กะเหรี่ยง เย้า ลีซอ ม้ง อาข่า ที่อาศัยอยู่ในจังหวัดเชียงราย ตาก พะเยา และลำปางในอำเภอ กาว ,เกาะคา ,แจ้ห่ม ซึ่งผู้ปกครองจะมารับนักเรียนกลับบ้านเฉพาะในช่วงปิดเทอมเท่านั้น ทำให้นักเรียนมีเวลาอยู่กับครอบครัวน้อย แม้ทางโรงเรียนจะมีอาจารย์ประจำแต่ละหอพักนักเรียนคอยดูแลอยู่ แต่เนื่องด้วยนักเรียนมีจำนวนมาก และอาจารย์ผู้ดูแลมีจำนวนจำกัด ทำให้นักเรียนขาดความรักความอบอุ่นจากครอบครัว ซึ่งปัจจุบันมีสถานศึกษาที่มีลักษณะให้นักเรียนอยู่ประจำหลายแห่งแต่ยังไม่มีข้อมูลเพียงพอเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ รวมถึงปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนประจำ ซึ่งผลการศึกษานี้จะสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลในการเป็นแนวทางป้องกันปัญหาทางด้านพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนในโรงเรียนประจำต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์งานวิจัย

1. ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

1.3 นิยามศัพท์

1. **นักเรียนระดับมัธยมศึกษา** หมายถึง นักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 – 6 ปีการศึกษา 2559
2. **อายุ** หมายถึง จำนวนอายุคิดเป็นปีเต็มในวันที่นักเรียนตอบแบบสอบถาม
3. **พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ** ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน (การไม่ใช้ยาคุมกำเนิด, การไม่สวมถุงยางอนามัย) การตั้งครรรภ์/ ยุติการตั้งครรรภ์ ความรุนแรงทางเพศ (การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม) ซึ่งนักเรียนมีพฤติกรรมเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง ถือว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
4. **การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน** หมายถึง การที่นักเรียนมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ยาคุมกำเนิด หรือการไม่สวมถุงยางอนามัย

5. **การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้วิธีคุมกำเนิด** หมายถึง การที่นักเรียนมีเพศสัมพันธ์ โดยไม่ใช้วิธีคุมกำเนิด เช่นการกินยาคุมกำเนิด การกินยาคุมฉุกเฉิน
6. **การตั้งครรรภ์/ยุติการตั้งครรรภ์** หมายถึง การที่นักเรียนกำลังตั้งครรรภ์/เคยตั้งครรรภ์มาแล้ว หรือได้ยุติการตั้งครรรภ์นั้น
7. **ความรุนแรงทางเพศ** หมายถึง การที่นักเรียนถูกข่มขืน หรือการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม
8. **ความรู้เรื่องเพศศึกษา** หมายถึง ความเข้าใจ พัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ การทำงานของสรีระและการดูแลสุขอนามัย รวมถึงพฤติกรรมทางเพศ ผลกระทบของการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน
9. **การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)** หมายถึง การที่นักเรียน มีความรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองมีความสำคัญและมีคุณค่าในตนเอง และได้รับการยอมรับจากผู้อื่น เพื่อที่จะได้เกิดความรู้สึกภูมิใจและยอมรับนับถือตนเอง
10. **ความสัมพันธ์ในครอบครัว** หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับลักษณะความสัมพันธ์ในครอบครัวซึ่งประกอบด้วย บิดา มารดา และบุตร ที่อาศัยอยู่ในครอบครัวเดียวกัน มีความรัก ความห่วงใย การดูแลเอาใจใส่กัน และมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันของสมาชิกในครอบครัว
11. **ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน** หมายถึง นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาต่อเพื่อนยอมรับในคำแนะนำ มีความไว้วางใจ คล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อน
12. **ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่** หมายถึง นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาต่อพ่อแม่ยอมรับในคำสั่งสอนของพ่อแม่ มีความไว้วางใจ คล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่
13. **ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีครู** หมายถึง นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาต่อครู ยอมรับในคำสั่งสอนของครู มีความไว้วางใจใน คล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของครู
14. **ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีคุณอน** หมายถึง นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาต่อคุณอนยอมรับในคำแนะนำของคุณอน ไว้วางใจในตัวของคุณอน คล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำขอร้องของคุณอน

1.4 กรอบแนวคิด (Conceptual framework)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประยุกต์ใช้กรอบแนวคิดตาม แบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ (Ecological Model of health behaviors) ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีปัจจัยต่างๆ ประกอบด้วย 1) ปัจจัยระดับบุคคล (Individual

Level) ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา การเห็นคุณค่าในตนเอง 2) ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ เพื่อน ครู และคู่นอน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้อาจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามกรอบแนวคิด ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.5 หน่วยงานที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโทกหัวช้าง อำเภอเมือง จังหวัดลำปางได้ใช้ประโยชน์ในการดูแลนักเรียนที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
2. โรงเรียนได้ใช้เป็นแนวทางในการดูแลนักเรียนเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และประยุกต์ใช้ในกระบวนการให้สุขศึกษา

3. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล / โรงพยาบาลชุมชน / โรงพยาบาลทั่วไป และสถานบริการสาธารณสุขที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดูแลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดลำปาง ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.1.1 ความหมายและความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่น

2.1.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

2.2 แนวคิดที่อธิบายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมสุขภาพ ใช้แบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ (Ecological Model of health behaviors)

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

2.1 แนวคิดเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2.1.1 ความหมายและความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่น

2.1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมวัยรุ่น

คำว่าพฤติกรรมวัยรุ่น (adolescent behavior) ประกอบด้วยคำว่า “พฤติกรรม” และ “วัยรุ่น” คำทั้งสองมีความหมายดังนี้

พฤติกรรม (behavior) หมายถึง การกระทำทุกอย่างของมนุษย์ โดยการกระทำนั้นผู้กระทำอาจกระทำโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ซึ่งคนอื่นอาจสังเกตการณ์กระทำนั้น ว่าเป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ หรือเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ก็ตาม เช่น การเดิน การยืน การนั่ง การคิด การตัดสินใจ การปฏิบัติตามหน้าที่

ประเภทของพฤติกรรม ตามเกณฑ์-การยอมรับทางสังคม จัดได้เป็น 2 ลักษณะคือ

(1) พฤติกรรมที่พึงประสงค์ (desirable behavior) ได้แก่พฤติกรรมที่สังคมยอมรับว่า ดี ถูกต้อง และควรกระทำ เช่น การปฏิบัติตามหน้าที่ การทำตามจารีตประเพณี เป็นต้น

(2) พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ (undesirable behavior) ได้แก่ พฤติกรรมที่สังคมมองว่า เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ผิด และไม่ควรกระทำ เช่น การข่มขืน การกระทำผิดกฎหมาย เป็นต้น

ดังนั้น พฤติกรรมจึงหมายถึงการกระทำทุกอย่างของมนุษย์ (23, 24)

2.1.1.2 พฤติกรรมทางสังคมของวัยรุ่น (24)

แบบแผนของพฤติกรรมวัยรุ่นทางสังคมของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมจะเปลี่ยนไปเมื่อเข้าถึงวัยรุ่น สำหรับช่วงวัยรุ่นในมนุษย์มักชอบใช้เวลาอยู่กับเพื่อนฝูงในรุ่นเดียวกันมากขึ้น ปกติวัยรุ่นใช้เวลาติดต่อสื่อสารกับผู้ใหญ่วันละ 40 นาทีเท่านั้น การสื่อสารกับเพื่อนในวัยเดียวกัน (รวมทั้งการคุยผ่านโทรศัพท์มือถือไม่นานๆ) ทำให้วัยรุ่นมีความสุขกับการสื่อสารกับเพื่อนมากกว่าการสื่อสารกับผู้ใหญ่นั่น การทะเลาะเบาะแว้งกับผู้ปกครองจะเพิ่มขึ้นในช่วงนี้ เพราะวัยรุ่นจะพยายามปลื้งตัวออกมาเพื่อสร้างความอิสระให้ตัวเอง ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมชาติ

การติดต่อสื่อสารกับเพื่อนในรุ่นเดียวกันที่มากขึ้นไม่ได้ส่งผลดีตลอดไป เพราะแรงกดดันของกลุ่มเพื่อน (Peer Pressure) จะมีมากในกลุ่มวัยรุ่น การคบเพื่อนที่มีปัญหาอาจนำไปสู่พฤติกรรมที่เสี่ยง และอาชญากรรมประเภทต่างๆ เพราะวัยรุ่นมักจะยอมคล้อยตามพฤติกรรมของเพื่อนในกลุ่มเดียวกันช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงที่การกดดันทางสังคมของกลุ่มเพื่อนมีความสำคัญมากขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะในช่วงอายุ 11-13 ปี ร้อยละ 90 ของวัยรุ่นจะคิดถึงตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเพื่อน เรื่องพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นจะถูกหล่อหลอมด้วยเพื่อนมากกว่าพ่อแม่ วัยรุ่นจะมีความรู้สึกเครียดหรือหดหู่บ่อยลงถ้ามีกลุ่มเพื่อนสนิทที่เป็นกำลังใจให้ การที่วัยรุ่นชอบแต่งตัวไว้ผมและใช้ภาษาที่ท่าทีแปลกๆ มีลักษณะเฉพาะก็เพื่อแสดงตัวเข้ากับกลุ่มเพื่อนๆ กลุ่มเพื่อนจะส่งเสริมพฤติกรรมทั้งแบบชอบเข้าสังคมจะมีอิทธิพลสูงในช่วง 11-12 ปี แต่เมื่อเข้าวัย 14-15 ปี วัยรุ่นจะมีโอกาสเกิดพฤติกรรมแบบต่อต้านสังคมสูงขึ้น โดยเฉพาะเมื่อรวมกลุ่มกับเพื่อนที่มีพฤติกรรมแบบนี้

2.1.1.3 ความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่น (24, 25)

ความสำคัญของพฤติกรรมเด็กวัยรุ่นจะแบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ความสำคัญระดับตัวเด็กและความสำคัญระดับประเทศ

(1) ระดับตัวเด็ก พฤติกรรมวัยรุ่นเป็นพื้นฐานของชีวิตผู้ใหญ่

วัยรุ่นเป็นช่วงชีวิตที่พัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างสูง จนกล่าวได้ว่าเป็นช่วงชีวิตที่พัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ ดังนั้นประสบการณ์ที่เด็กวัยรุ่นได้รับช่วงนี้จะช่วยพัฒนาศักยภาพทั้งมิติด้านปริมาณและคุณภาพ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของตัววัยรุ่นเอง และศักยภาพที่พัฒนาแล้วในวัยรุ่นก็จะเป็นพื้นฐานของชีวิตในวัยผู้ใหญ่ต่อไป

(2) ระดับประเทศ พฤติกรรมเด็กวัยรุ่นเป็นเครื่องชี้อนาคตของชาติ

ทุกรัฐบาลต่างตระหนักถึงพฤติกรรมเด็กวัยรุ่นโดยกล่าวว่าพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นเป็นเครื่องชี้อนาคตประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากการกระทำของวัยรุ่นจะเป็นผู้สืบทอดวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนปกป้องรักษาเอกราชและความเป็นชาติไว้ ทั้งจะทำให้สังคมพัฒนา

สืบต่อไป จากการตระหนักถึงความสำคัญของพฤติกรรมวัยรุ่นนี้ รัฐบาลจึงกำหนดนโยบายพัฒนาเด็ก และเยาวชนไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยมุ่งพัฒนาเด็กวัยรุ่นที่อยู่ในระบบ โรงเรียน และนอกโรงเรียนโดยมุ่งเน้นพัฒนาด้านสุขภาพกาย และจิต พัฒนาสติปัญญา และความสามารถเสมอมา

ดังนั้นทุกหน่วยงานและทุกสถาบันที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่น เช่น ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน จึงมีหน้าที่ช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมตามศักยภาพ สูงสุด ทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพ

2.1.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น

มีผู้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ดังนี้

ดร.นพ.พรเทพ ศิริวนารังสรรค์(26) อธิบดีกรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข กล่าวว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นไทย คือการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การประพฤติก หรือการปฏิบัติของวัยรุ่นที่จะนำไปสู่การ มีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา การติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การไม่ใช้ถุงยางอนามัยขณะมีเพศสัมพันธ์ การมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุน้อย (6, 27-31)

ในส่วนของงานวิจัยครั้งนี้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน (การไม่ใช้ยาคุมกำเนิด, การไม่สวมถุงยางอนามัย) การตั้งครรภ์/ยุติ การตั้งครรภ์ ความรุนแรงทางเพศ (การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม) ซึ่งถ้านักเรียนมีการกระทำอย่าง ใดอย่างหนึ่งถือว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จากการศึกษาของศูนย์อนามัยทั้ง 12 เขตทั่วประเทศ โดยสำรวจวัยรุ่นอายุ 10 – 19 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นมีประสบการณ์เคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 13.9 โดยอายุเฉลี่ยที่มี เพศสัมพันธ์ครั้งแรกคือ 14.98 ปี เร็วที่สุดคืออายุ 10 ปี (32) และจากผลการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยง ในกลุ่มเด็กนักเรียนชาย-หญิงใน 24 จังหวัด โดยสำนักโรคบาติวิทยา กรมควบคุมโรค พบว่านักเรียนให้ ประวัติเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์แล้วสูงมาก และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ผลการสำรวจในปี พ.ศ. 2556 พบประมาณร้อยละ 14-31 ในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ (อายุเฉลี่ย 17 ปี) และประมาณร้อยละ 29 – 62 ในนักเรียนสายอาชีวศึกษา (อายุเฉลี่ย 17 ปี) ประสบการณ์การมี เพศสัมพันธ์ก่อนอายุ 15 ปี พบแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากผลการสำรวจพฤติกรรมเสี่ยงของ กลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ กลุ่มนักเรียนสายอาชีวศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2552 ถึง ปี พ.ศ. 2556 โดยกลุ่มนักเรียนชาย สายสามัญเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 4.8 เป็นร้อยละ 5.3 ในปี พ.ศ. 2556 ในกลุ่มนักเรียนหญิงเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 1.8 เป็นร้อยละ 2.8 นักเรียนชายสายอาชีวศึกษา เพิ่มขึ้นจากร้อยละ 8.6 เป็นร้อยละ 9.5 ใน ปีพ.ศ. 2556 (33)

2.1.2.1 การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน การไม่สวมถุงยางอนามัย และการไม่ใช้ยาคุมกำเนิด

เด็กวัยรุ่นควรได้เรียนรู้เรื่องของความรักและเรื่องเพศ ทั้งเรื่องความสัมพันธ์ทางร่างกายและจิตใจ การหาแฟน เลิกแฟน การมีเพศสัมพันธ์ซึ่งสามารถทำให้เกิดการตั้งครรภ์ได้ ถ้าไม่มีการใช้เครื่องควบคุมกำเนิด เช่น ถุงยางอนามัย รวมทั้งโอกาสจากการติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง(เอดส์) และโรคอื่นๆหากมีความสัมพันธ์ทางเพศโดยที่ไม่มีการป้องกันที่เหมาะสมในสหรัฐอเมริกา แม้จะมีการให้การศึกษาทั้งเรื่องสุขภาพอนามัยและเรื่องเพศในชั้นเรียน แต่วัยรุ่นก็ยังมีความเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย ทำให้เกิดปัญหาการตั้งครรภ์ การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ตามมาเป็นสัดส่วนสูง ส่วนหนึ่งเพราะวัยรุ่นมีจิตใจอ่อนแอหรือมีปัญหาอยู่แล้ว การดื่มแอลกอฮอล์ การเสพสารเสพติดนำไปสู่การมีสติสัมปชัญญะควบคุมตัวเองลดลง และมีเพศสัมพันธ์โดยไม่สนใจการป้องกัน(24) การขาดทักษะ และความตระหนักในการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพื่อการป้องกันตนเองจากการติดเชื้อเอชไอวี ถึงแม้ว่าผลการสำรวจพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการติดเชื้อเอชไอวี พบว่าประชากรกลุ่มต่างๆ ส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจเรื่องการใช้ถุงยางอนามัยอย่างปลอดภัย และการป้องกันการติดเชื้อโดยการสวมถุงยางอนามัย แต่ก็ยังพบว่าปัญหาการขาดความตระหนัก และทักษะในการใช้ถุงยางอนามัย หรือการต่อรองเพื่อให้คู่นอนใช้ถุงยางอนามัยยังคงเป็นอุปสรรคที่ส่งผลให้ขาดความครอบคลุมของการใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์ มีเพียงหนึ่งในสี่ หรือร้อยละ 10 - 40 ของนักเรียนชาย-หญิงสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งเมื่อมีเพศสัมพันธ์กับแฟน หรือคนรัก ผลการสำรวจอัตราการใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ในรอบปี ที่ผ่านมาของกลุ่มนักเรียนชายสายสามัญ สายอาชีวศึกษา และทหารกองประจำการที่มีเพศสัมพันธ์กับชายด้วยกันนั้น พบว่ามีแนวโน้มของอัตราการใช้ถุงยางอนามัยลดลงจากร้อยละ 60.8 ในปีพ.ศ.2552 เป็นร้อยละ 45 ในปีพ.ศ.2556 แสดงให้เห็นถึงการขาดความรู้ ความเข้าใจ หรือขาดทักษะในการใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันตนเองจากการติดเชื้อ (33)

การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ป้องกัน การไม่ใช้ยาคุมกำเนิด ได้แก่ การกินยาคุมฉุกเฉิน การกินยาคุมกำเนิด ความรู้ความเข้าใจในการป้องกันการตั้งครรภ์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่าสตรีมีครรภ์วัยรุ่นส่วนใหญ่ทราบวิธีการป้องกันอย่างถูกวิธีโดยการรับประทานยาคุม การใช้ถุงยาง อนามัย แต่สตรีมีครรภ์ในวัยรุ่นร้อยละ 45 ไม่ทราบผลกระทบต่อ การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นซึ่งสอดคล้องกับ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข เรื่องมารดาวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ มีอัตราการแท้งเพิ่มจำนวนสูงขึ้น(34)

2.1.2.2 การตั้งครรภ์/ยุติการตั้งครรภ์

กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (UNFPA) ประจำประเทศไทย พบว่า สถานการณ์การตั้งครรภ์ในวัยรุ่นของไทยเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา ปัจจุบัน ทุก 4 นาทีมีวัยรุ่นคลอดลูก 1 คน และทุก 2 ชั่วโมง มีเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปี คลอดลูก 1 คน และทารกทุก 1 ใน 6 คนเกิดจากแม่ที่ยังเป็นเด็กหรือวัยรุ่น ส่วนสถานการณ์ในต่างประเทศ ประเทศสหรัฐ สามารถลดการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นจาก 61.8 คนต่อพันคน ลดเหลือ 29.4 คนต่อพันคน โดยสนับสนุนการทำงาน เช่น ชะลอการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ส่งเสริมการป้องกันที่ถูกต้อง ทางเลือกที่หลากหลายในการคุมกำเนิด สร้างกิจกรรมเหมาะสมกับวัยเพื่อการพัฒนาสติปัญญา ส่งเสริมการกล้าแสดงออกในเชิงสร้างสรรค์มีทักษะการปฏิเสธ ส่งเสริมให้สื่อ และหน่วยงานต่างๆ เห็นความสำคัญ เป็นต้น และประเทศอังกฤษนั้น สามารถลดอัตราการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นได้ โดยมีองค์กรบริหารให้คำปรึกษาการตั้งครรภ์แห่งอังกฤษ ก่อตั้งภายหลังการแก้ไขกฎหมายยุติการตั้งครรภ์ที่ปลอดภัยได้สำเร็จ มีหลักการทำงานสำคัญ 3 ทาง คือ 1) ให้ตั้งครรภ์ต่อไป และเตรียมพร้อมดูแลลูกอย่างมีคุณภาพ 2) ให้ตั้งครรภ์ต่อไป แล้วเตรียมหาพ่อแม่อุปถัมภ์ให้ และ 3) ให้บริการยุติการตั้งครรภ์อย่างปลอดภัย อย่างไรก็ตาม การป้องกันการตั้งครรภ์ที่ดีที่สุดคือ การใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 100 และทั่วโลกเห็นตรงกันว่า การแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นเป็นเรื่องยาก โดยปัจจัยหลักคือ 1) เรื่องเพศเป็นเรื่องส่วนตัวที่อยู่ระหว่างประเด็นสาธารณะ เพราะมีผลทางเศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม หรือศีลธรรม และ 2) การเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กสู่การโตเป็นผู้ใหญ่ เปลี่ยนจากการอยู่ในโลกส่วนตัวมาสู่การใช้ชีวิตในสังคม เรื่องเพศ เป็นเรื่องละเอียดอ่อน เยาวชนต้องการคำแนะนำที่ดีและถูกต้องจากผู้ใหญ่ ซึ่งต้องเป็นข้อเท็จจริง ไม่ใช่เพียงการบอกเล่า หรืออคติของผู้ใหญ่เอง ซึ่งหลายประเทศประสบความสำเร็จในการลดจำนวนวัยรุ่นที่ตั้งครรภ์ ส่วนหนึ่งมาจากพ่อแม่ และครูที่ให้ความรู้เรื่องเพศกับลูกอย่างถูกต้องตั้งแต่วัยเด็ก (35)

2.1.2.3 ความรุนแรงทางเพศ (การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม)

จากรายงานของยูนิเซฟซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลความรุนแรงต่อเด็ก ชี้ให้เห็นถึงระดับการกระทำทารุณทางกาย ทางเพศ และทางอารมณ์ รวมทั้งทัศนคติที่สร้างความชอบธรรม ซึ่งทำให้ความรุนแรงต่อเด็กยังคงมีอยู่ต่อไปในสังคมโลกโดยปราศจากการรับรู้ รายงานของยูนิเซฟเรื่อง “Hidden in Plain Sight” อ้างอิงข้อมูลจาก 190 ประเทศ โดยเก็บบันทึกข้อมูลความรุนแรงในสถานที่ที่เด็กๆ ควรได้รับความปลอดภัย ได้แก่ ชุมชน โรงเรียน และบ้าน โดยข้อมูลเก็บมาจากปัจเจกบุคคลซึ่งสามารถเปิดเผยและยินดีตอบคำถามเท่านั้น ดังนั้น ข้อมูลจึงยังเป็นส่วนน้อยของผู้ที่ถูกกระทำรุนแรงทั้งหมด ซึ่งพบว่าเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 20 ปี ประมาณ 120 ล้านคนทั่วโลก (ประมาณ 1 ใน 10 คน) เคยประสบกับการบังคับร่วมเพศหรือการกระทำทางเพศอื่นๆ เด็กหญิง

วัยรุ่นอายุ 15 ถึง 19 ปี (84 ล้านคน) จำนวน 1 ใน 3 คนที่แต่งงานแล้วตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงทางอารมณ์ ทางกาย หรือทางเพศ ที่กระทำโดยสามีหรือคู่ครองตน เหตุการณ์ความรุนแรงระหว่างคู่สามีภรรยา มีสูงถึงร้อยละ 70 หรือสูงกว่านั้นในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก และอิเควทอเรียลกินี และสูงเกือบหรือเกินร้อยละ 50 ในยูกันดา สาธารณรัฐแทนซาเนีย และซิมบับเว ผลการสำรวจระดับชาติของสวีตเซอร์แลนด์ในปี พ.ศ. 2552 พบความรุนแรงทางเพศในเด็กหญิงและชายอายุระหว่าง 15 ถึง 17 ปีกว่าร้อยละ 22 และกว่าร้อยละ 8 ตามลำดับ (18)

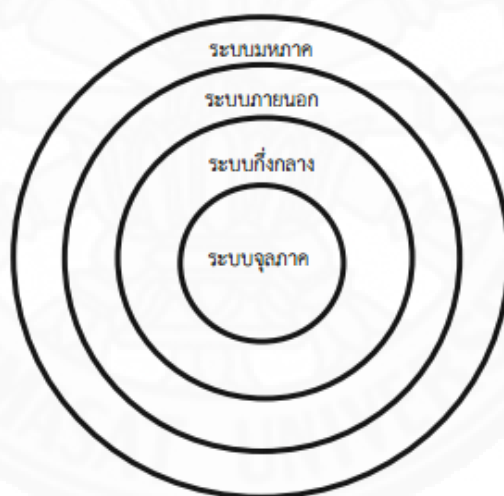
สถานการณ์ความรุนแรงทางเพศในประเทศไทย ความรุนแรงต่อเด็กและผู้หญิง อาจเกิดขึ้นในลักษณะของการตบตี ทำร้ายร่างกาย คำมุขข่มขู่ ข่มขืนกระทำชำเรา คุกคามทางเพศ หรือถึงขั้นบังคับให้ค้าประเวณี โดยเฉพาะรูปแบบความรุนแรงที่ผู้หญิงและเด็กผู้หญิงในประเทศไทย ต้องตกเป็นเหยื่อมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ความรุนแรงที่ได้รับจากคู่สมรส ร้อยละ 59 รองลงมา คือ ความรุนแรงแบบผสมผสานหลายรูปแบบ ร้อยละ 15 และอันดับสามเกิดจาก ความรุนแรงทางเพศ ร้อยละ 12 กระทรวงสาธารณสุข สถิติล่าสุดในปี พ.ศ. 2556 พบพบปัญหาเด็กและสตรี ถูกกระทำรุนแรง รวมทั้งหมด 31,966 ราย เป็นเด็ก 19,229 ราย สตรี 12,638 ราย และปัญหาอันดับ 1 ที่พบในเด็ก 10-15 ปี คือการล่วงละเมิดทางเพศ ส่วนในสตรีคือการถูกทำร้ายร่างกาย ดร.สุชาติ ทวีสิทธิ์ (36) นักวิจัยสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า จากสถิติข้อมูลที่รวบรวมได้จากศูนย์พึ่งได้ ของกระทรวงสาธารณสุขทั่วประเทศ เมื่อปี พ.ศ. 2556 -2557 มีผู้หญิง เด็กหญิงและเด็กชายถูกทำร้ายเฉลี่ย ชั่วโมงละ 4 ราย หรือ วันละ 87 หรือเฉลี่ยทุกๆ 15 นาที จะมีเหยื่อที่เป็นผู้หญิงหรือเด็ก ถูกทำร้าย 1 คน ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อความรุนแรง จากการถูกล่วงละเมิดทางเพศมีมากที่สุด เหยื่อกลุ่มนี้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บางรายมีอายุต่ำกว่า 5 ขวบ เปรียบเทียบกับในระดับสากล เมื่อปี พ.ศ. 2556 องค์การด้านสตรีของสหประชาชาติจัดอันดับประเทศไทยอยู่ในลำดับที่ 36 ของการใช้ความรุนแรงทางกายต่อผู้หญิง จากจำนวนประเทศที่ได้รับรายงานทั้งสิ้น 75 ประเทศ และจัดอันดับประเทศไทยไว้ใน ลำดับที่ 7 จากจำนวน 71 ประเทศ ที่มีการกระทำรุนแรงทางเพศต่อผู้หญิง (36) ซึ่งปัญหาของการถูกกระทำรุนแรง ทั้งทำร้ายร่างกายและล่วงละเมิดทางเพศ เป็นเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญเร่งด่วน โดยเฉพาะการดูแลด้านจิตใจ เพื่อป้องกันการเกิดบาดแผลทางใจ โดยเฉพาะเด็ก ซึ่งยังดูแลตนเองไม่ได้ ต้องพึ่งพิงการดูแลจากผู้ใหญ่ และที่ผ่านมามีความเข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องภายในครอบครัว หรือเป็นเรื่องน่าอับอาย จึงทำให้ผู้ที่ถูกกระทำไม่ได้รับการดูแลแก้ไขตั้งแต่ต้น เกิดปัญหาตามมา เช่น การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ (19)

2.2 แนวคิดที่อธิบายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมสุขภาพ ใช้แบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ (Ecological Model of health behaviors)

แบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ (Ecological Model of health behaviors) เป็นพื้นฐานแนวความคิดทางด้านพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งพฤติกรรมศาสตร์ เป็นศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ โดยบูรณาการองค์ความรู้จากสหวิทยาการ ซึ่งมีจิตวิทยาเป็นแกนหลักของการศึกษาร่วมกับสาขาวิชาอื่นๆ เช่น สังคมวิทยา มานุษยวิทยา เป็นต้น ซึ่งแบบจำลองทางนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ (Ecological Model of health behaviors) ยึดหลักการ 4 ข้อ คือ 1) พฤติกรรมสุขภาพแต่ละอย่าง ถูกกำหนดโดยหุปัจจัยในหลายระดับ ได้แก่ ระดับภายในบุคคล ระหว่างบุคคล ระดับองค์กร ชุมชน และระดับนโยบายสาธารณะ 2) อิทธิพลจากหุปัจจัยเหล่านั้นยังมีผลต่อกันและกัน 3) แบบจำลองนิเวศวิทยาต้องมีความจำเพาะเจาะจงต่อพฤติกรรมสุขภาพแต่ละอย่าง และระบุปัจจัยที่เกี่ยวข้องมากที่สุดในแต่ละระดับ 4) การปรับพฤติกรรมสุขภาพที่ได้ผลจะต้องจัดการในหลายระดับ (37, 38) โดยมีนักวิจัยหลายท่านได้นำแบบจำลองนิเวศวิทยาไปปรับใช้งานของตนเอง เช่น ฐาศุภร์ จันประเสริฐ และคณะ(39) ปี 2554 ศึกษาโครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนถูกกระทำในโรงเรียน : กรณีศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลาง ที่เห็นว่าการที่บุคคลมีพฤติกรรมใดๆนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องตั้งแต่ระดับของตัวเด็กกับโครงสร้างในระดับจุลภาคจนถึงโครงสร้างในระดับมหภาคที่มีความเกี่ยวข้องกับระบบปฏิสัมพันธ์ซึ่งเป็นระบบสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระบบจุลภาคต่างๆให้สัมพันธ์กัน เช่น เด็กที่มีปัญหาที่บ้านจะไปสร้างปัญหาที่โรงเรียน เป็นต้น และจากสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในกระแสโลกาภิวัตน์ได้ปรับเปลี่ยนโครงสร้างของครอบครัวไทยจากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยวมากขึ้น ความอบอุ่นและความพอเพียงจากวิถีชีวิตในครอบครัวเดิมลดน้อยลง ความสัมพันธ์ในครอบครัวเหินห่าง โดยเฉพาะในสังคมเมืองพ่อแม่ต่างออกไปทำงานนอกบ้าน บุตรได้รับการถ่ายทอดเลี้ยงดูด้วยความรักและเหตุผลจากพ่อแม่ลดน้อยลง จึงนำไปสู่ความอ่อนแอ เปราะบางของครอบครัวที่ส่งผลกระทบต่อความขัดแย้งและความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้น (39)

แบบจำลองนิเวศวิทยาเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ (Ecological model of child development) เบนเนอร์ (Bronfenbrenner, 1979) ซึ่งมีสาระสำคัญของแนวคิดว่าพฤติกรรมของบุคคลเป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันตลอดเวลา โดยสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวบุคคลแบ่งออกเป็น 4 ชั้น (Layer) ดังภาพประกอบ 2.1 เริ่มตั้งแต่สิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ชีวิตบุคคลมากที่สุด ได้แก่ ครอบครัว กลุ่มเพื่อน ไปจนถึงสิ่งแวดล้อมที่อยู่ไกลตัวบุคคล เช่น รัฐบาล สิ่งแวดล้อมทั้ง 4 ชั้นนี้ ประกอบด้วย ชั้นที่หนึ่ง คือ ระบบจุลภาค

(Microsystem) เป็นสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้ชิดกับบุคคลมากที่สุด ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน และกลุ่มเพื่อน ขั้นที่สองคือ ระบบกึ่งกลางระหว่างครอบครัวและสิ่งแวดล้อมภายนอก (Meso system) เป็นสิ่งแวดล้อมที่มีขนาดกว้าง ประกอบด้วยความสัมพันธ์ระหว่างกันของสิ่งแวดล้อมในระบบจุลภาคมากกว่า 1 แห่ง ซึ่งบุคคลจะต้องมีปฏิสัมพันธ์ด้วย เช่น เด็กจะต้องเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับโรงเรียน และกลุ่มเพื่อน ขั้นที่สามคือ ระบบภายนอก (Exo system) เป็นโครงสร้างทางสังคมที่ไม่ได้มีอิทธิพลต่อพัฒนาการของบุคคลโดยตรงแต่เป็นเหตุการณ์ที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของบุคคล เช่น หากสถานที่ทำงานของพ่อแม่อยู่ไกลจากที่พักอาศัยจะส่งผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว กล่าวคือทำให้พ่อแม่มีเวลาสำหรับการดูแลลูกลดลง และขั้นสุดท้ายคือ ระบบมหภาค (Macro system) เป็นระบบที่อยู่ภายนอกสุด เป็นระดับของวัฒนธรรม ระบบความเชื่อ ค่านิยมต่างๆ ระบบนี้เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์สิ่งแวดล้อมทางสังคม และความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นตลอดช่วงชีวิตของบุคคล จากแนวคิดดังกล่าว สามารถกำหนดเป็นสาเหตุออกเป็นระดับเช่น ระดับบุคคล ระดับครอบครัว ระดับชุมชน ระดับสังคม เป็นต้น (40)

ภาพที่ 2.1 แบบจำลองนิเวศวิทยาเกี่ยวกับพัฒนาการของมนุษย์ (Ecological model of child development)

ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำรูปแบบแนวคิดดังกล่าว มาประยุกต์ใช้ ซึ่งสามารถนำมาอธิบายการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่น ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศย่อมมีหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของตัววัยรุ่นเอง โดยจะปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกันตลอดเวลา ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล และปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

1. ปัจจัยระดับบุคคล (Individual Level) หมายถึง ลักษณะภายในตัวบุคคลที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา การเห็นคุณค่าในตนเอง

2. ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) หมายถึง สภาพแวดล้อมครอบครัวหรือเพื่อน ที่สามารถส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ เพื่อน ครู และคุณอน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น

จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่า มีปัจจัยหลายปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น โดยปัจจัยสำคัญที่ผู้วิจัยเลือกมาศึกษานั้นเชื่อว่า จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น แบ่งออกเป็น 3 ปัจจัยใหญ่ๆ ดังนี้

2.3.1 ปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเอง

2.3.1.1 เพศ

ตารางที่ 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องเพศ

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
J.V. Lazarus (41) ปี ค.ศ. 2009	การวิเคราะห์พหุระดับของใช้ถุงยางอนามัยในหมู่วัยรุ่นในสหภาพยุโรป พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัย	เพศมีความสัมพันธ์กับการใช้ถุงยางอนามัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$)

ตารางที่ 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องเพศ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
Z. Harakeh และคณะ (42) ปี ค.ศ. 2012	ปัจจัยเฉพาะตัวและปัจจัยแวดล้อมที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในหมู่วัยรุ่นชายดัดซ์เป็นการวิจัยแบบภาคตัดขวาง	ปัจจัยทำนายเฉพาะบุคคล ได้แก่ เพศ มีความสัมพันธ์กับ การเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หรือความซับซ้อนของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ณมน ธนินธนากร (28) ปี พ.ศ. 2552	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น	เพศเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
สุภาภรณ์ ปัญหาราช (29) ปี พ.ศ. 2556	การขัดเกลาทางสังคมเรื่องเพศของครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศมีความสัมพันธ์ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 60
ลัชญา ฉายศรี และคณะ(43) ปี พ.ศ. 2553	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	เพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)
ณฐาภพ ระวะใจ (44) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร	นักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องเพศ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
จารุวรรณ ศรีเวียงยา (45) ปี พ.ศ. 2558	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.19$)
เบญจวรรณ เอี่ยมบุ๋ม(46) ปี พ.ศ.2554	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดนครปฐม	ปัจจัยนำ ได้แก่ เพศไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์
รางวัล สุชี (47) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม	กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
สมอรุรา ไชยสวัสดิ์ (48) ปี พ.ศ.2551	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม	กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
อภินันท์ วัชรินทร์วงศ์ (49) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร	พบว่า เพศ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

ตารางที่ 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องเพศ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
อรรถัย เกตุขาว (50) ปี พ.ศ.2551	ความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับค่านิยมเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น กรณีศึกษา : นักเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย	วัยรุ่นที่มีเพศต่างกันมีค่านิยมเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยที่วัยรุ่นเพศชายมีแนวโน้มมีค่านิยมเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของวัยรุ่นมากกว่าเพศหญิง
อังคณา เพชรกาฬ (51) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน	พบว่าเพศ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าเพศ อาจมีความสัมพันธ์หรือไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นเพศจึงน่าจะ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญในการศึกษาครั้งนี้

2.3.1.2 อายุ

ตารางที่ 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องอายุ

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
วัชรารภรณ์ บัตรเจริญ และคณะ (6) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น	อายุมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องอายุ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
พรชเนตต์ บุญคง (27) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศในนักเรียนหญิง ระดับอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร	อายุของนักเรียนหญิงระดับ อาชีวศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการศึกษา นี้พบว่าช่วงอายุที่มีเพศสัมพันธ์มาก ที่สุดคือ ช่วงอายุ 16 ปี มีพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศสูงร้อยละ 35.7
สุภาภรณ์ ปัญหาราช (29) ปี พ.ศ. 2556	การขัดเกลาทางสังคมเรื่องเพศ ของครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของวัยรุ่นในเขตภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุ 14 ปี ร้อยละ 61
ลัชณา ฉายศรี และ คณะ (43) ปี พ.ศ. 2553	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัด ประจวบคีรีขันธ์	อายุ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) และนักเรียนที่มีอายุ 17-19 ปี มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศ 2.8 เท่าของนักเรียนที่มี อายุ 14-16 ปี
ณมน ธนิษฐางกูร (28) ปี พ.ศ. 2552	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขต เทศบาลนครขอนแก่น อำเภอ เมือง จังหวัดขอนแก่น	อายุครั้งแรกของการมีเพศสัมพันธ์ของ เพศชายคือ 16.25 ปี เพศหญิง 16.32 ปี อายุต่ำสุดของการมีเพศสัมพันธ์ครั้ง แรกคืออายุ 11 ปี ส่วนปัจจัยที่มี ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศ ตัวแปรของข้อมูลทั่วไป คือ อายุ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องอายุ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
กฤตยา แสงวงเจริญ และ คณะ (52) ปี พ.ศ. 2551	การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาทักษะ ชีวิต เด็กวัยเรียนและวัยรุ่นตาม วิถีชีวิตไทยภาคกลาง ที่เกี่ยวกับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสาร เสพติด	กรณีที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ส่วนใหญ่ มีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุมากกว่า 15 ปี ในเขตเมือง ร้อยละ 85.2 และเขต ชนบทร้อยละ 80.0
จารุวรรณ ศรีเวียงยา (45) ปี พ.ศ.2558	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน บางกะปิ กรุงเทพมหานคร	การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัว แปรพบว่า อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.93$)
เบญจวรรณ เอี่ยมมู่ (46) ปี พ.ศ.2554	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม เสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัด นครปฐม	ปัจจัยนำ ได้แก่ อายุ ไม่มีความสัมพันธ์ กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมี เพศสัมพันธ์
รางวัล สุชี (47) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัด นครปฐม	กลุ่มตัวอย่างมีอายุที่แตกต่างกันมี ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัย เรียนแตกต่างกัน
อภิรัตน์ วัชรินทร์วงศ์ (49) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด สมุทรสาคร	อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์
อาภา พันธุ์แสง (53) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่น หญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย	อายุ มีความสัมพันธ์ต่อการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.05$)

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าอายุ อาจมีความสัมพันธ์ หรือไม่มีความสัมพันธ์กับการเกิดพฤติกรรมเสียงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ในงานวิจัย ครั้งนี้จึงสนใจที่จะศึกษาปัจจัยด้านอายุ

2.3.1.3 ระดับชั้นการศึกษา

ตารางที่ 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องระดับชั้นการศึกษา

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
Z. Harakeh และคณะ(35) ปี ค.ศ. 2012	ปัจจัยเฉพาะตัวและปัจจัยแวดล้อมที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมเสียงทางเพศในหมู่วัยรุ่นชายดัตช์	ระดับการศึกษาต่ำ มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมเสียงทางเพศ
สุพัตราพรหมเรนทร์ (54) ปี พ.ศ. 2550	พฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	ระดับชั้นการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเสียงทางเพศต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
พรชเนตต์ บุญคง (27) ปี พ.ศ.2554	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสียงทางเพศในนักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร	ระดับชั้นการศึกษานักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสียงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$)
ณมน ธนินธญากร (28) ปี พ.ศ. 2552	พฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น	ระดับชั้นการศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสียงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
ลัชณา ฉายศรี และคณะ (43) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์	ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสียงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องระดับชั้นการศึกษา
(ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
ณัฐภาพ ระวะใจ (44) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศของ นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร	นักศึกษาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทาง เพศไม่แตกต่างกัน
เบญจวรรณ เอี่ยมบุ๋ (46) ปี พ.ศ.2554	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม เสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัด นครปฐม	ระดับชั้นที่ศึกษา มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมี เพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ <math><0.001</math>
รางวัล สุชี (47) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย กรณีศึกษาจังหวัด นครปฐม	วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืน และวัยรุ่นตอน ปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืน ระดับชั้นเรียนที่ แตกต่างกันมีปัจจัยเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
สมอรุา ไชยสวัสดิ์ (48) ปี พ.ศ.2551	พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมี เพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับ อาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม	กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับชั้นเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05
อภินันท์ วัชรินทร์วงศ์ (49) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรม เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัด สมุทรสาคร	ระดับชั้นเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าระดับชั้นการศึกษา อาจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ในงานวิจัยครั้งนี้จึงสนใจที่จะศึกษาในปัจจัยระดับชั้นการศึกษาจะส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศหรือไม่

2.3.1.4 ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา

นักวิชาการได้ให้ความหมายของคำว่า เพศศึกษาไว้หลายความหมายและในหลายลักษณะ กล่าวไว้ว่า เพศศึกษาตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Sex education โดยคาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good) (55) ให้คำจำกัดความว่าเพศศึกษาหมายถึง การศึกษาที่ว่าด้วยกระบวนการต่างๆของการสืบพันธุ์ เพื่อให้เข้าใจเรื่องเพศ และควบคุมพฤติกรรมทางเพศของตนได้ รวมทั้งยังว่าด้วยข้อเท็จจริงทางชีววิทยาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศของเพศชายและเพศหญิงด้วย

ตารางที่ 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
R. Vivancos และคณะ (56) ปี ค.ศ.2013	การให้การศึกษาเกี่ยวกับเพศศึกษาของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยบริติช	พื้นฐานการศึกษาเกี่ยวกับเพศศึกษาภายในสถานศึกษาที่มีประสิทธิภาพจะลดความเสี่ยงของการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ได้ป้องกัน
FRANCIS WINGLIN LEE และคณะ (57) ปี ค.ศ. 2012	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในฮ่องกง	การให้ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษานั้นควรเริ่มเตรียมความพร้อมตั้งแต่วัยเด็กก่อนที่จะเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น
ณฐาภพ ระวะใจ (44) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร	ความรู้เรื่องเพศไม่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ

ตารางที่ 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
บุญเยี่ยม สุทธิพงศ์เกียรติ (31) ปี พ.ศ. 2551	รูปแบบสุขศึกษาเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กรณีศึกษาโรงเรียนอ่างทองปัทมโรจน์วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง	หลังได้รับรูปแบบสุขศึกษาเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องเพศแตกต่างจากก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
นลินี มุ่งสมัคร (58) ปี พ.ศ.2554	ประสิทธิผลของโปรแกรมสุขศึกษาในการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของแกนนำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมืองจังหวัดหนองบัวลำภู	กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมสุขศึกษา พบว่าการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ก่อนการทดลอง กลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ มีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศใกล้เคียงกัน แต่หลังการทดลองพบว่า กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่ากลุ่มเปรียบเทียบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} < 0.001$)

ตารางที่ 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
ทักษิณา เมืองใจ (59) ปี พ.ศ. 2555	ความสามารถในการพยากรณ์ร่วมกันของการควบคุมตนเอง ความรู้เรื่องเพศศึกษา และการสื่อสารในครอบครัวเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ ที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงวัยรุ่น	ความรู้เรื่องเพศศึกษา มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.01
วรวรรณ ทิพย์วาริรัมย์ และคณะ (60) ปี พ.ศ.2556	ปัจจัยที่ใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก	ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย ไม่มี ความสัมพันธ์ทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย
นภาพระไพ สาระ (61) ปี พ.ศ.2557	ความชุกของการมีประสบการณ์ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา	กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา มีประสบการณ์ทางเพศแล้ว ร้อยละ 66.1 มีคะแนนความรู้เรื่องเพศต่ำกว่ากลุ่มที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p=0.114$
พิมพิชา สุพัตกุล (62) ปี พ.ศ. 2551	การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน และวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
อมรรัตน์ ทองผา (63) ปี พ.ศ. 2552	การพัฒนาโปรแกรมการสอนเพศศึกษา เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีผลการเรียนรู้ เรื่องเพศศึกษา และเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน หลังการใช้โปรแกรมการสอนเพิ่มขึ้นจากก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ดังนั้นเพศศึกษาจึงเป็นการสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้กับวัยรุ่นได้เข้าใจและยอมรับนับถือตนเองพัฒนาความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์อันดี มีพัฒนาการทางเพศทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมอย่างเหมาะสม สามารถปรับตัวเสริมสร้างบุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างเพศได้ดี รู้จักหน้าที่ของตนเองในการเป็นบิดามารดาที่ดีในอนาคต ตลอดจนมีความเข้าใจและสามารถแก้ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาเรื่องเพศได้ ซึ่งได้มีการวิจัยพบว่าวัยรุ่นที่ได้เรียนเพศศึกษาอย่างเป็นระบบนั้นจะชะลอการมีเพศสัมพันธ์ออกไป นอกจากนี้ไม่พบว่าการสอนเพศศึกษานั้นจะส่งเสริมให้วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้น การสอนเพศศึกษานับเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาสังคมที่ช่วยลดผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของวัยรุ่น

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศนั้นอาจมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ ดังนั้นจึงน่าที่จะศึกษาว่าความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศนั้น จะส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

2.3.1.5 การเห็นคุณค่าในตนเอง

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
FRANCIS WINGLIN LEE และคณะ (36) ปี ค.ศ. 2012	ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในฮ่องกง กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำนวน 8 คน โดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก	การทำให้ผู้หญิงเห็นคุณค่าในตัวเองรักและยอมรับตัวเอง นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และวัยรุ่นชายก็ควรเรียนรู้ในการให้เกียรติคู่นอนของตนในฐานะเพื่อนมนุษย์ มิใช่วัตถุทางเพศ
สุทิสรา โขงรัมย์ (64) ปี พ.ศ. 2553	ผลการหาค่าปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi experimental research)	กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดบุรีรัมย์ ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง พบว่าเมื่อวัยรุ่นหญิงที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรม มีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่าก่อนการทดลองและเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
กฤตยา แสวงเจริญ และคณะ (52) ปี พ.ศ. 2551	การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาทักษะชีวิต เด็กวัยเรียนและวัยรุ่นตามวิถีชีวิตไทยภาคกลาง ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสารเสพติด	เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของเยาวชนในเขตเมืองและชนบท พบแตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการเห็นคุณค่าในตนเอง ($t = -2.6, p = 0.01$) หลังการใช้โปรแกรมฝึกการเจรจาต่อรองเรื่องเพศแล้ว นักศึกษาหญิงที่ได้รับการฝึกเจรจาต่อรองเรื่องเพศ มีการมองเห็นคุณค่าของตนเองในเรื่องเพศสูงกว่านักศึกษาหญิงที่ไม่ได้รับการฝึกเจรจาต่อรองเรื่องเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
สุพรรณษา ศรีไพโรจน์ (30) ปี พ.ศ.2555	ผลของการใช้โปรแกรมฝึกการเจรจาต่อรองที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศการมองเห็นคุณค่าของตนเองในเรื่องเพศและความสามารถในการเจรจาต่อรองเรื่องเพศในนักศึกษาหญิง	หลังการใช้โปรแกรมฝึกการเจรจาต่อรองเรื่องเพศแล้ว นักศึกษาหญิงที่ได้รับการฝึกเจรจาต่อรองเรื่องเพศ มีการมองเห็นคุณค่าของตนเองในเรื่องเพศสูงกว่านักศึกษาหญิงที่ไม่ได้รับการฝึกเจรจาต่อรองเรื่องเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
สุพัชรา พรหมเรนทร์ (54) ปี พ.ศ.2550	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒปทุมวัน กรุงเทพมหานคร	การเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง มีผลทำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับต่ำ

ตารางที่ 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคล (Individual Level) ในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเอง (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
ณฐาภพ ระวะใจ (44) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม ป้องกันการเสี่ยงทางเพศของ นักศึกษาในสถานศึกษาสังกัด สำนักงานคณะกรรมการการ อาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร	นักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าที่มีการเห็น คุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
พิมพ์ิชา สุพพัฑกุล (62) ปี พ.ศ. 2551	การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้ เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของ วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรม มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	วัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ข้ามคืน และวัยรุ่นตอน ปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีการเห็นคุณค่าใน ตนเองไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่าการเห็นคุณค่าในตนเอง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ ในงานวิจัยครั้งนี้จึงสนใจที่จะศึกษา ในปัจจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง

2.3.2 ปัจจัยระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ได้แก่ ความสัมพันธ์ใน
ครอบครัว เพื่อน พ่อแม่ ครู และเพื่อน

2.3.2.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ตารางที่ 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง
ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
สุพัทธรา อักษรรัตน์ (65) ปี พ.ศ.2550	โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัว กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช	แบบอย่าง หรือสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติใน ครอบครัว ได้แก่ความเชื่อ และ วัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตร หญิง เช่น การรักษานวลสงวนตัว คะแนนเฉลี่ยโดยรวมอยู่ระดับดีมาก
วรวรรณ ทิพย์วาริรมย์ และ คณะ (60) ปี พ.ศ. 2556	ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัด พิษณุโลก	ความสัมพันธ์ในครอบครัว ไม่มี ความสัมพันธ์ทางสถิติกับพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย
กฤตยา แสงเจริญ และคณะ (52) ปี พ.ศ.2551	การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนา ทักษะชีวิต เด็กวัยเรียนและวัยรุ่น ตามวิถีชีวิตไทยภาคกลาง ที่ เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสารเสพติด	สัมพันธ์ภาพในครอบครัวมีความรัก และความเอื้ออาทรต่อกัน ในเขตเมือง ร้อยละ 88.8 และเขตชนบทร้อยละ 77.0
Z. Harakeh และ คณะ(35) ปี ค.ศ. 2012	ปัจจัยเฉพาะตัว และปัจจัย แวดล้อมที่บ่งชี้ถึงพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศในหมู่วัยรุ่นชาวดัตช์	ปัจจัยทำนายเฉพาะบุคคล ครอบครัวที่ ไม่สมบูรณ์ มีความสัมพันธ์กับการ เพิ่มขึ้นของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ณมน ธนินธญากร (28) ปี พ.ศ. 2552	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขต เทศบาลนครขอนแก่น อำเภอ เมือง จังหวัดขอนแก่น	ความสัมพันธ์ในครอบครัว มี ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
พรชเนตต์ บุญคง (27) ปี พ.ศ. 2554	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม เสี่ยงทางเพศในนักเรียนหญิง ระดับอาชีวศึกษาในเขต กรุงเทพมหานคร	ในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้น มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทาง เพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

ตารางที่ 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง
ความสัมพันธ์ในครอบครัว (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
เกรตเอ ยาทา (66) ปี พ.ศ. 2555	ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ส่งผล ต่อแนวโน้มการมีเพศสัมพันธ์ ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น	ความสัมพันธ์ในครอบครัวของวัยรุ่น มี ความสัมพันธ์กับแนวโน้มการมี เพศสัมพันธ์ ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
เบญจวรรณ เอี่ยมมู่ (46) ปี พ.ศ.2554	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม เสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาส จังหวัด นครปฐม	ปัจจัยนำ ได้แก่ สัมพันธภาพใน ครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมี เพศสัมพันธ์
กัญญา กลายสุข (67) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยง การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น : กรณีศึกษา นักเรียนชั้น มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัด พิษณุโลก	สัมพันธภาพในครอบครัวส่งผลต่อ พฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ใน วัยรุ่น
นิยม จันทน์นวล และคณะ (68) ปี พ.ศ.2557	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของ นักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นแห่ง หนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี	สัมพันธภาพของครอบครัว มี ความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $P=0.047$ โดยนักเรียนที่มีสัมพันธภาพของ ครอบครัวไม่ดีมีโอกาสที่จะมี เพศสัมพันธ์มากเป็น 5.7 เท่าของ นักเรียนที่มีสัมพันธภาพของครอบครัว ดี (OR = 5.7, 95% CI = 1.2-26.4)

ตารางที่ 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความสัมพันธ์ในครอบครัว (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
สินีรัตน์ แสนรุ่ง (69) ปี พ.ศ.2553	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดนครราชสีมา	ความรู้เรื่องเพศมีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.05)
อังคณา เพชรภาพ (51) ปี พ.ศ.2551	ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน	พบว่าปฏิสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p < 0.05)

ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมสรุปได้ว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว อาจมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ดังนั้นความสัมพันธ์ในครอบครัว น่าจะเป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่นำเสนอในการศึกษาครั้งนี้

2.3.2.2 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

ตารางที่ 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
ไพฑูรย์ พันธแดง (70) ปี พ.ศ.2557	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี	ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ เพื่อน การแปลผลพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับเชื่อว่าสนับสนุนมาก

ตารางที่ 2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
สุพัตรา อักษรรัตน์ (65) ปี พ.ศ.2550	โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวยุคใหม่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ จะปรึกษาเพื่อนสนิท ร้อยละ 26.13
นภาพระไพ สารระ (61) ปี พ.ศ. 2557	ความชุกของการมีประสบการณ์ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมี เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียน หญิงอาชีวศึกษา	พบว่าในกลุ่มที่มีการคล้อยตามเพื่อนใน ระดับสูงเคยมีประสบการณ์ทางเพศ ร้อยละ 73.7 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ $p=0.049$

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยเกี่ยวกับความเชื่อ ความศรัทธาต่อเพื่อนนั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่มากนัก ดังนั้นจึงน่าจะศึกษาว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

2.3.2.3 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

ตารางที่ 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
Santa Maria และคณะ (71) ปี ค.ศ. 2015	การใช้โปรแกรมการให้พ่อแม่ดูแลสุขภาพทางเพศของวัยรุ่น และผลกระทบต่อการใช้สารพ่อแม่และวัยรุ่น โดยวิธีการวิเคราะห์อภิมาน	มีช่องว่างของโปรแกรมในเรื่องของความเชื่อ ของวัยรุ่นชนกลุ่มน้อย ที่มีต่อ พ่อแม่ ปู่ ย่า ตา ยาย และการวิจัยเพิ่มเติมในส่วนนี้ จะทำให้เพิ่มประสิทธิผลของโปรแกรม และส่งผลต่อการปรับปรุงการพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นได้
ไพฑูริย์ พันธุ์แดง (70) ปี พ.ศ.2557	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี	ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ บิดา/มารดา การแปลผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับเชื่อว่าสนับสนุนมาก
สุพัตรา อักษรรัตน์ (65) ปี พ.ศ.2550	โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช	สมาชิกในครอบครัวเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ บิดา และมารดา ร้อยละ 60.27 บิดาหรือมารดาร้อยละ 30.13 และบุคคลในครอบครัวที่กลุ่มตัวอย่างปรึกษาปัญหาต่างๆด้วย ได้แก่ มารดา ร้อยละ 77.87 บิดา ร้อยละ 27.46

ตารางที่ 2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
นภาพระไพ สารระ (61) ปี พ.ศ. 2557	ความชุกของการมีประสบการณ์ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา	บุคคลที่ได้พูดคุยปรึกษาเรื่องเพศ เช่น ในกลุ่มที่พูดคุยเรื่องเพศกับบิดาร้อยละ 53.5 ยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p=0.0006$

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยเกี่ยวกับความเชื่อ ความศรัทธาต่อพ่อแม่ นั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่มากนัก ดังนั้นจึงน่าที่จะศึกษาว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

2.3.2.4 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

ตารางที่ 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
ไพฑูรย์ พันธแดง (70) ปี พ.ศ.2557	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี	ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ ครู/อาจารย์ การแปลผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับเชื่อว่าสนับสนุนมาก

ตารางที่ 2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่องความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู (ต่อ)

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
สุพัตรา อักษรรัตน์ (65) ปี พ.ศ.2550	โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัว กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัด นครศรีธรรมราช	เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ ปรึกษาผู้ปกครอง,ครู,พี่สาวน้องสาว ร้อยละ 6.94
นภาพรไพ สาระ (61) ปี พ.ศ. 2557	ความชุกของการมีประสบการณ์ และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมี เพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียน หญิงอาชีวศึกษา	บุคคลที่ได้พูดคุยปรึกษาเรื่องเพศ เช่น ในกลุ่มที่พูดคุยเรื่องเพศกับครูผู้หญิง ร้อยละ 64.5 และครูผู้ชาย ร้อยละ 52.9 ยังไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ ซึ่งสูงกว่ากลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ทาง เพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $p < 0.001$ และ $p = 0.115$ ตามลำดับ

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยเกี่ยวกับความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูนั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่มากนัก ดังนั้นจึงน่าที่จะศึกษาว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูจะส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

2.3.2.5 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

ตารางที่ 2.10 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล (Interpersonal Level) ในเรื่อง ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

ผู้วิจัย	ชื่อเรื่อง	ผลการศึกษา
Paxton KC และคณะ (72) ปี ค.ศ. 2013	พฤติกรรมเสี่ยง HIV ในผู้หญิงแอฟริกันอเมริกาที่มีความเสี่ยงกับคุณอน เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่ม	เหตุผลในการใช้ถุงยางอนามัยขึ้นอยู่กับเพศชาย เพราะผู้หญิงแอฟริกันอเมริกาต้องการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณอนไว้ ด้วยเหตุปัจจัยทางสังคม และปัญหาทางการเงิน วัฒนธรรม
Johansson EE และคณะ (73) ปี ค.ศ. 2014	การอภิปรายในเรื่องเพศวิถีของเยาวชน โดยการสำรวจบทความทางการแพทย์ (PubMed) เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยวิเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพบทความส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสถาบันการวิจัยในอเมริกาเหนือ	เพศวิถีของกลุ่มเยาวชนหญิง มีความรู้ในเรื่องการสื่อสาร และมีความรับผิดชอบ แต่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพราะอุดมคติของกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีความเชื่อและศรัทธาในผู้ชาย ทำให้ขาดอำนาจในการเจรจาต่อรอง ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อันเนื่องมาจากผู้ชายที่มีอำนาจและการปกครองเหนือกว่าเพศหญิง
สุพัตรา อักษรรัตน์ (65) ปี พ.ศ. 2550	โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช	พบว่าเมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ จะปรึกษาคู่รัก ร้อยละ 2.13

จากการทบทวนงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัจจัยเกี่ยวกับความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนนั้น มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องไม่มากนัก ดังนั้นจึงน่าที่จะศึกษาว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนนั้นจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นนั้นจะมีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ไปพร้อมๆกัน นอกจากนี้ พัฒนาการในแต่ละด้านยังก่อให้เกิดปัญหาต่างกัน ดังนั้นการจะให้วัยรุ่นมีพัฒนาการดีในทุกด้านต้องอาศัยความรัก ความเข้าใจ ความเอาใจใส่ การให้ความรู้และคำแนะนำที่ดี และมีประโยชน์จากผู้ใหญ่ทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนเพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติอย่างถูกต้อง รวมทั้งการร่วมมือจากทุกภาคส่วน ได้แก่ ครอบครัว โรงเรียน ชุมชน จึงมีหน้าที่ช่วยกันส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมตามศักยภาพสูงสุด อีกทั้งยังมีปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นได้ แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยระดับบุคคลของวัยรุ่นเองเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผู้วิจัยจึงสนใจปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ ที่อาจมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นได้ กล่าวคือ ปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา และการเห็นคุณค่าในตนเอง ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ เพื่อน ครู และคู่นอน ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสียงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ซึ่งมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ (Analytical Cross – Sectional Study) เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสียงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 - 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดลำปาง เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม

3.2 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดลำปาง จำนวน 415 คน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้สำรวจประชากรทั้งหมด

3.2.1 เกณฑ์การคัดเลือก (Inclusion criteria)

3.2.1.1 นักเรียนที่กำลังศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 - 6 โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดลำปาง

3.2.2 เกณฑ์การคัดออก (Exclusion criteria)

3.2.2.1 ไม่มาโรงเรียนในวันที่เก็บข้อมูล

3.2.2.2 ตอบแบบสอบถามไม่ครบถ้วน

3.3 ข้อพิจารณาด้านจริยธรรม

การศึกษานี้ได้ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมชุดที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เลขที่โครงการ 016/2559 วันที่ 25 พฤษภาคม 2559 ในระหว่างการเก็บข้อมูลผู้ศึกษาได้ทำการชี้แจงเกี่ยวกับสิทธิและการเก็บข้อมูลแก่ทางโรงเรียนและอาสาสมัครวิจัย พร้อมทั้งอธิบายวัตถุประสงค์การศึกษา ระยะเวลาในการศึกษา ขั้นตอนในการศึกษา และวิธีในการศึกษาเพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน ซึ่งอาสาสมัครวิจัยสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ได้โดยไม่มีผลกระทบใดๆ และอาสาสมัครวิจัยสามารถถอนตัวขณะที่ทำการศึกษาได้ก่อนที่การดำเนินการจะสิ้นสุดลงโดยไม่ต้องบอกสาเหตุ และอาสาสมัครวิจัยที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ยินยอมเข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ต้องมีการลงลายมือชื่อยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรในเอกสารยินยอมตนให้ทำการวิจัยจากครูผู้ดูแล เนื่องจากโรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำ ครูผู้ดูแลนั้นจะเป็นผู้ดูแลอาสาสมัครวิจัย ในทุกๆด้าน ดังนั้นอาสาสมัครวิจัยจึงอยู่ในความดูแลของครูผู้ดูแล ข้อมูลในการที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอในภาพรวมไม่มีการระบุชื่อของอาสาสมัครวิจัย

3.4 เครื่องมือที่ใช้วิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบสอบถาม ซึ่งสร้างขึ้นจากการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนำมารวบรวมปรับปรุง ให้มีความเหมาะสมกับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.4.1 ผู้วิจัยค้นคว้าเอกสาร วารสาร หนังสือ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.4.2 ผู้วิจัยประยุกต์ใช้เครื่องมือ ตามแนวคิด Ecological Model ซึ่งเป็นการวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ โดยมีปัจจัยประกอบด้วย ปัจจัยระดับบุคคล และปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

3.4.3 แบบสอบถามมีลักษณะข้อคำถามมีทั้งแบบคำถามปลายเปิด ปลายปิด แบบเลือกตอบ(Multiple Choices) และแบบมาตราส่วน 5 ระดับ โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษาซึ่งเป็นคำถามชนิดเลือกตอบ และคำถามปลายเปิด จำนวน 3 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา และการเห็นคุณค่าในตนเอง

(1) ความรู้เรื่องเพศศึกษา

แบบสอบถามความรู้เรื่องเพศศึกษา เป็นแบบปรนัยเลือกคำตอบ (Multiple Choice) ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากคำถามของ บุญเยี่ยม สุทธิพงศ์เกียรติ (31) มีจำนวน 15 ข้อ มี 4 ตัวเลือกประกอบด้วยตัวเลือกถูก 1 ตัวเลือก และตัวเลือกผิด 3 ตัวเลือก โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียงข้อเดียวที่คิดว่าถูกที่สุด มีจำนวน 20 ข้อ

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อที่ถูก = 1 คะแนน

ข้อที่ผิด = 0 คะแนน

จากแบบสอบถามมาหาผลรวม โดยนำคะแนนรวมมาจัดลำดับแบ่งกลุ่ม โดยประยุกต์เกณฑ์การประเมินความรู้แบบอิงเกณฑ์ ของ Bloom (74) มาใช้

ระดับความรู้	ร้อยละของคะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
ระดับสูง	มากกว่าหรือเท่ากับ 80	12-15
ระดับปานกลาง	อยู่ระหว่าง 60 - 79	9-11
ระดับต่ำ	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 59	0 -8

(2) การเห็นคุณค่าในตนเอง

แบบสอบถามเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง มีข้อคำถาม 12 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากคำถามของ สุทธิศา โงรัมย์ (64) และสุพิศรา พรหมเรนทร์ (54) ลักษณะคำถามเป็นข้อความเชิงบวก และข้อความเชิงลบให้เลือกตอบ ประกอบด้วยตัวเลือก 5 ระดับ ช่วงคะแนนของแบบสอบถาม 12 - 60 คะแนน

คำถามที่เป็นข้อความเชิงบวก 8 ข้อ ได้แก่ 1,2,4,5,6,7,9,10

คำถามที่เป็นข้อความเชิงลบ 4 ข้อ ได้แก่ 3,8,11,12

เกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากบ้างเพียงครั้งหนึ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ข้อเลือก	ข้อความทางบวก (คะแนน)	ข้อความทางลบ (คะแนน)
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลความหมายค่าเฉลี่ยใช้เกณฑ์การแบ่งช่วงการแปลผลของการแบ่งอันตรภาคชั้น (Class Interval) ของสุพัตรา พรหมเรนทร์ (54) ดังนี้

1.00 – 2.33	หมายถึง	มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ
2.34 – 3.66	หมายถึง	มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง
3.67 – 5.00	หมายถึง	มีการเห็นคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณนอ

(1) ความสัมพันธ์ในครอบครัว

เป็นแบบสอบถาม มีข้อคำถาม 8 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อคำถามของพรชนนต์ บุญคง (27) ลักษณะคำถามเป็นข้อความเชิงบวก และเชิงลบให้เลือกตอบ ประกอบด้วยตัวเลือก 5 ระดับ ช่วงคะแนนของแบบสอบถาม 8 - 40 คะแนน

คำถามที่เป็นข้อความเชิงบวก 1,5,7,8

คำถามที่เป็นข้อความเชิงลบ 2,3,4,6

เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ดังนี้

จริงมากที่สุด	หมายถึง	เกิดขึ้นเสมอทุกครั้ง
จริงมาก	หมายถึง	เกิดขึ้นแทบทุกครั้ง
จริงปานกลาง	หมายถึง	เกิดขึ้นในบางโอกาส

จริงเล็กน้อย หมายถึง เกิดขึ้นนานๆ ครั้ง
 ไม่จริงเลย หมายถึง ไม่เคยเกิดขึ้นเลย
 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

	ข้อความเชิงบวก	ข้อความเชิงลบ
จริงมากที่สุด	5	1
จริงมาก	4	2
จริงปานกลาง	3	3
จริงเล็กน้อย	2	4
ไม่จริงเลย	1	5

ระดับความสัมพันธ์ในครอบครัว แบ่งเป็น 3 ระดับ โดยพิจารณาจากร้อยละคะแนนที่ได้
 ใช้เกณฑ์การแบ่งกลุ่มของ Bloom (74)

ระดับความสัมพันธ์ในครอบครัว	ร้อยละของคะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้
ระดับสูง	มากกว่าหรือเท่ากับ 80	32 - 40
ระดับปานกลาง	อยู่ระหว่าง 60 - 79	24 - 31
ระดับต่ำ	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 59	8 - 23

(2) ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

เป็นแบบสอบถาม มีข้อคำถาม 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อคำถามของ
 ไพฑูรย์ พันธุ์แดง (70) จำนวน 1 ข้อ และผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรม จำนวน 2 ข้อ
 ลักษณะคำถามเป็นการเลือกตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่

- 1 หมายถึง ใช่
- 2 หมายถึง ไม่ใช่

การแปลความหมาย ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน ได้แบ่งคะแนนเป็น 4
 ระดับดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อ ความศรัทธา
3	สูง
2	ปานกลาง
1	น้อย
0	ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธา

(3) ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

เป็นแบบสอบถาม มีข้อคำถาม 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อคำถามของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง (70) จำนวน 1 ข้อ และผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรม จำนวน 2 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นการเลือกตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่

- 1 หมายถึง ใช่
- 2 หมายถึง ไม่ใช่

การแปลความหมาย ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ ได้แบ่งคะแนนเป็น 4 ระดับดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อ ความศรัทธา
3	สูง
2	ปานกลาง
1	น้อย
0	ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธา

(4) ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

เป็นแบบสอบถาม มีข้อคำถาม 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อคำถามของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง (70) จำนวน 1 ข้อ และผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรม จำนวน 2 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นการเลือกตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่

- 1 หมายถึง ใช่
- 2 หมายถึง ไม่ใช่

การแปลความหมาย ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู ได้แบ่งคะแนนเป็น 4 ระดับดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อ ความศรัทธา
3	สูง
2	ปานกลาง
1	น้อย
0	ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธา

(5) ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

เป็นแบบสอบถาม มีข้อคำถาม 3 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อคำถามของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง (70) จำนวน 1 ข้อ และผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จากการทบทวนวรรณกรรม จำนวน 2 ข้อ ลักษณะคำถามเป็นการเลือกตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่

- 1 หมายถึง ใช่
- 2 หมายถึง ไม่ใช่

การแปลความหมาย ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน ได้แบ่งคะแนนเป็น 4 ระดับ ดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อ ความศรัทธา
3	สูง
2	ปานกลาง
1	น้อย
0	ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธา

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

แบบสอบถามมีจำนวน 5 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองจากการทบทวนวรรณกรรม เป็นแบบสอบถามปลายเปิด และแบบสอบถามมีคำตอบให้เลือก

3.5 การตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่จัดทำขึ้นให้อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ จากนั้นนำส่งผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านส่งเสริมสุขภาพ จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญด้าน สาธารณสุข จำนวน 2 ท่าน ตรวจสอบความตรงของเนื้อหาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และปรับปรุงเครื่องมือให้ถูกต้องก่อนนำไปทดสอบโดยแก้ไขเพิ่มเติม ข้อความให้ถูกต้อง และเหมาะสมทางด้านภาษา และข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ มีค่าเท่ากับ 0.89

3.6 การหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ (Reliability)

นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดยอาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดสอบคุณภาพเครื่องมือ (Try Out) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับ

นักเรียนในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งไม่ใช่กลุ่มของโรงเรียนที่จะทำการศึกษา ได้แก่ โรงเรียน อรุโณทัย จำนวน 30 คน จากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟาครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.766

3.7 การเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากได้รับการอนุมัติโครงการการศึกษาอิสระฉบับสมบูรณ์ให้ดำเนินการ ทำการศึกษาผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

3.7.1 ส่งโครงร่างการศึกษาค้นคว้าอิสระและเอกสารประกอบ เพื่อขอรับการพิจารณา จริยธรรมจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พิจารณาให้ความเห็นชอบในการดำเนินการวิจัย

3.7.2 ผู้วิจัยทำหนังสือนำหนังสือจากคณะบดีคณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พร้อมโครงร่างการวิจัย และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เสนอต่อผู้อำนวยการ โรงเรียน เพื่อขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.7.3 ติดต่อและประสานงานกับอาจารย์ผู้เกี่ยวข้อง เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ขั้นตอน และรายละเอียด ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.7.4 ผู้วิจัยเข้าพบและแนะนำตัวกับอาสาสมัครวิจัย เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัย และขอความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

3.7.5 รวมทั้งอธิบายถึงการยินยอมและสิทธิ โดยอาสาสมัครวิจัย ต้องได้รับการยินยอม เป็นลายลักษณ์อักษรจากครูผู้ดูแล

3.7.6 ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กับอาสาสมัครวิจัย อธิบายถึงวิธีตอบแบบสอบถาม อย่างละเอียด แล้วเปิดโอกาสให้อาสาสมัครวิจัย สอบถามข้อสงสัยด้วยตัวเอง โดยขอความร่วมมือให้อาสาสมัครวิจัย ตรวจสอบความครบถ้วนของแบบสอบถามด้วยตนเองก่อนส่งคืน โดยใช้เวลาในการตอบแบบสอบถามคนละ 30 -45 นาที เมื่อผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณอาสาสมัครวิจัย และอาจารย์

3.7.7 นำข้อมูลที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และความถูกต้อง

3.7.8 นำข้อมูลที่ได้มาคิดคะแนน และวิเคราะห์ทางสถิติ

3.7.9 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.8 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับลักษณะของข้อมูล และตอบวัตถุประสงค์ดังนี้

3.8.1 สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics)

ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นการศึกษา วิเคราะห์ด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.8.2 สถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics)

หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ โดยวิธี Chi-square tests และ Independent t-test

บทที่ 4

ผลการวิจัย และอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นรูปแบบการศึกษาแบบภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ (Analytical Cross – Sectional Study) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 - 6 ทำการเก็บข้อมูลในนักเรียนทั้งหมด 415 คน จากการตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของแบบสอบถามมีเหลือจำนวน 409 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 98.55 ของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมดที่นำมาใช้ในการสรุปผลการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มประชากร

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามลักษณะประชากร (n = 409)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ(ปี)		
12	1	0.2
13	41	10.0
14	96	23.5
15	105	25.7
16	85	20.8
17	43	10.5
18	35	8.6
19	3	0.7
$\bar{x} \pm SD$	15.26 \pm 1.45	
Median(min,max)	15 (12,19)	

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักเรียน จำแนกตามลักษณะประชากร (n = 409) (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	189	46.2
หญิง	220	53.8
ระดับชั้นการศึกษา		
มัธยมศึกษา 2	112	27.4
มัธยมศึกษา 3	109	26.7
มัธยมศึกษา 4	98	24.0
มัธยมศึกษา 5	46	11.2
มัธยมศึกษา 6	44	10.7

จากตารางที่ 4.1 นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2-6 มีจำนวนทั้งหมด 409 คน นักเรียนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 53.8 และเพศชายร้อยละ 46.2 โดยมีอายุ 15 ปี ร้อยละ 25.7 รองลงมาอายุ 14 ปี ร้อยละ 23.5 และอายุ 16 ปี ร้อยละ 20.8 ตามลำดับ อายุเฉลี่ย 15.26 ปี (SD±1.45) มีอายุสูงสุด 19 ปี และอายุต่ำสุด 12 ปี ส่วนใหญ่ศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 27.4 รองลงมาศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 26.7 และการศึกษาระดับระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 24 ตามลำดับ

4.2 ปัจจัยระดับบุคคล

4.2.1 ความรู้เรื่องเพศศึกษา

ตารางที่ 4.2 จำนวนร้อยละความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียน

ข้อคำถาม (รายละเอียดข้อคำถามในภาคผนวก)	ถูก จำนวน (ร้อยละ)	ผิด จำนวน (ร้อยละ)
1. ข้อใดแสดงว่าเด็กหญิงเข้าสู่ภาวะทางเพศหญิงที่สมบูรณ์แล้ว	328(80.2)	81(19.8)
2. ข้อใดถือว่า ไม่ ถูกต้อง	261(63.8)	148(36.2)
3. อัณฑะ (testis) ในเพศชาย มีหน้าที่ใด	236(57.7)	173(42.3)
4. รังไข่ในเพศหญิง มีหน้าที่ใด	258(63.1)	151(36.9)
5. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประจำเดือน	131(32.0)	278(68.0)
6. ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone)	121(29.6)	288(70.4)
7. ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen)	198(48.4)	211(51.6)
8. การฝืนเปียก คืออะไร	273(66.7)	136(33.3)
9. การตั้งครรรภ์เกิดขึ้นได้อย่างไร	215(52.6)	194(47.4)
10. ข้อใดกล่าวถึง ความหมายของการคุมกำเนิดได้ถูกต้องมากที่สุด	188(46.0)	221(54.0)
11. วิธีคุมกำเนิด แบบชั่วคราวได้แก่ข้อใด	264(64.5)	145(35.5)
12. โรคเอดส์ สามารถติดต่อได้ทางใด	271(66.3)	138(33.7)
13. ข้อใดกล่าวถึงลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นได้ถูกต้องมากที่สุด	162(39.6)	247(60.4)
14. ข้อใดเป็นการปฏิบัติที่เหมาะสมที่สุดในการคบเพื่อนต่างเพศของผู้หญิง	228(55.7)	181(44.3)
15. พฤติกรรมที่เหมาะสมที่ผู้ชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนต่างเพศคือ	258(63.1)	151(36.9)

จากตารางที่ 4.2 ความรู้เรื่องเพศศึกษาของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับมัธยมศึกษา ในส่วนข้อคำถามที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบถูกมากที่สุดคือ ข้อคำถาม “ข้อใดแสดงว่าเด็กหญิงเข้าสู่ภาวะ

ภาวะทางเพศหญิงที่สมบูรณ์แล้ว” นักเรียนส่วนใหญ่ตอบถูกร้อยละ 80.2 และข้อความที่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบผิดมากที่สุดคือ ข้อคำถาม “ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone)” นักเรียนส่วนใหญ่ตอบผิดร้อยละ 70.4

4.2.2 การเห็นคุณค่าในตนเอง

ตารางที่ 4.3 จำนวนร้อยละการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน

คำถาม	ร้อยละการเห็นคุณค่าในตนเอง ,n(%)					$\bar{x} \pm SD$
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
1. นักเรียนชอบที่ ตัวเองมีสุขภาพ แข็งแรง	288(70.4)	92(22.5)	24(5.9)	5(1.2)	0(0.0)	4.62±0.65
2. นักเรียนคิดว่า นักเรียนมี สติปัญญาดี	115(28.1)	217(53.1)	73(17.8)	3(0.7)	1(0.3)	4.08±0.71
3. นักเรียนรู้สึก ไม่มีความเชื่อมั่น ในตนเอง	11(2.7)	29(7.2)	149(36.4)	156(38.1)	64(15.6)	2.42±0.93
4. นักเรียนพอใจ ในรูปร่างหน้าตา ของตนเอง	119(29.1)	163(39.9)	103(25.2)	18(4.4)	6(1.4)	3.91±0.92
5. นักเรียนเป็น คนกล้าแสดงออก	85(20.8)	136(33.3)	160(39.1)	22(5.4)	6(1.4)	3.67±0.91
6. นักเรียนรู้จัก ข้อเด่นและ ข้อด้อยของ ตนเองดี	119(29.1)	152(37.2)	116(28.4)	19(4.6)	3(0.6)	3.89±0.90

ตารางที่ 4.3 จำนวนร้อยละการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน (ต่อ)

คำถาม	ร้อยละการเห็นคุณค่าในตนเอง ,n(%)					$\bar{x} \pm SD$
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง	
7. นักเรียนเป็นผู้ ที่ครูและเพื่อนๆ ยอมรับ	109(26.7)	161(39.4)	124(30.3)	13(3.1)	2(0.5)	3.89±0.85
8. นักเรียนอยาก เปลี่ยนแปลง รูปร่างหน้าตา เพื่อให้เป็นที่ชื่น ชมของผู้พบเห็น	25(6.1)	57(13.9)	103(25.2)	118(28.9)	106(25.9)	2.45±1.19
9. นักเรียนเป็น นักเรียนที่เชื่อฟัง คุณครูและเคารพ กฎระเบียบของ โรงเรียน	113(27.6)	195(47.7)	90(22.0)	9(2.2)	2(0.5)	4.00±0.79
10. นักเรียนไม่ เอาตัวเองไป เปรียบเทียบกับ ใคร	118(28.8)	160(39.1)	105(25.7)	17(4.2)	9(2.2)	3.88±0.95
11. นักเรียนรู้สึก ว่าไม่ สามารถทำ อะไรสำเร็จลุล่วง ได้ด้วยตัวเอง	28(6.8)	55(13.4)	134(32.8)	121(29.6)	71(17.4)	2.63±1.12
12. นักเรียน อยากมีทุกอย่างที่ เพื่อนมี	31(7.6)	96(23.5)	112(27.4)	90(22.0)	80(19.5)	2.78±1.22

จากตารางที่ 4.3 การเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เห็นคุณค่าในตนเองมากที่สุด ในเรื่อง “นักเรียนชอบที่ตัวเองมีสุขภาพแข็งแรง” มากที่สุด นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าเห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมาตอบเห็นด้วย (ร้อยละ 70.4 และร้อยละ 22.5 ตามลำดับ) และพบว่านักเรียนส่วนใหญ่เห็นคุณค่าในตนเองน้อยที่สุด ในเรื่อง “นักเรียนอยากเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาเพื่อให้เป็นที่ชื่นชมของผู้พบเห็น” นักเรียนตอบไม่เห็นด้วย รองลงมาตอบไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (ร้อยละ 28.9 และ ร้อยละ 25.9 ตามลำดับ)

4.3 ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

4.3.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ตารางที่ 4.4 จำนวนร้อยละความสัมพันธ์ในครอบครัว

คำถาม	ความสัมพันธ์ในครอบครัว, n(%)					$\bar{x} \pm SD$
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงเล็กน้อย	ไม่จริงเลย	
1. นักเรียนสามารถพูดคุยและขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ได้ทุกเรื่อง	189(46.2)	122(29.9)	84(20.5)	10(2.4)	4(1.0)	4.18±0.91
2. พ่อแม่ของนักเรียนทะเลาะเบาะแว้งกันเสมอ	64(15.6)	92(22.5)	128(31.3)	96(23.5)	29(7.1)	3.16±1.16
3. พ่อแม่ของนักเรียนไม่มีเวลาว่างให้	106(25.9)	62(15.2)	117(28.6)	70(17.1)	54(13.2)	3.23±1.36
4. พ่อแม่ของนักเรียนไม่เคยสนใจปัญหาของนักเรียนเลย	172(42.0)	40(9.8)	76(18.6)	72(17.6)	49(12.0)	3.52±1.47

ตารางที่ 4.4 จำนวนร้อยละความสัมพันธ์ในครอบครัว (ต่อ)

คำถาม	ความสัมพันธ์ในครอบครัว, n(%)					$\bar{x} \pm SD$
	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงเล็กน้อย	ไม่จริงเลย	
5. เมื่อมีเวลาว่าง นักเรียนและพ่อแม่ มักมีกิจกรรม ร่วมกัน เช่น ดูทีวี กินข้าว หรือไป เที่ยวด้วยกัน						3.84±1.11
6. พ่อแม่ของ นักเรียนไม่เคยรับ ฟังเหตุผล หรือ ความคิดเห็นของ นักเรียน	146(35.7)	113(27.6)	102(24.9)	33(8.1)	15(3.7)	3.42±1.43
7. เมื่อเกิดปัญหา ในครอบครัว พ่อ แม่ช่วยกันคิดแก้ไข ปัญหาร่วมกับ นักเรียน	143(35.0)	130(31.8)	86(21.0)	34(8.3)	16(3.9)	3.86±1.11
8. นักเรียนรู้สึกพึง พอใจกับ สัมพันธ์ภาพใน ครอบครัว	186(45.5)	105(25.7)	78(19.1)	27(6.6)	13(3.1)	4.04±1.09

จากตารางที่ 4.4 ความสัมพันธ์ในครอบครัวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว นักเรียนตอบจริงมากที่สุดในเรื่อง “นักเรียนสามารถพูดคุย และขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ได้ทุกเรื่อง” ร้อยละ 46.2 และนักเรียนส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นในเรื่องความสัมพันธ์ในครอบครัว นักเรียนตอบไม่จริงเลยในเรื่อง “พ่อแม่

ของนักเรียนไม่มีเวลาว่างให้” และ“พ่อแม่ของนักเรียนไม่เคยรับฟังเหตุผล หรือความคิดเห็นของนักเรียน” ร้อยละ 13.2

4.3.2 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณอน

ตารางที่ 4.5 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

ข้อความ	ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน, n(%)	
	ใช่	ไม่ใช่
1.นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของเพื่อน	330(80.7)	79(19.3)
2.นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวของคุณ	301(73.6)	108(26.4)
3.นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณ	246(60.1)	163(39.9)

จากตารางที่ 4.5 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดลำปาง พบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนในเรื่องของ“นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของเพื่อน” ส่วนใหญ่ักเรียนตอบใช่ ร้อยละ 80.7 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 19.3 ในส่วนของ “นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวของคุณ” นักเรียนตอบใช่ ร้อยละ 73.6 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 26.4 และในเรื่องของ “นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณ” นักเรียนตอบใช่ ร้อยละ 60.1 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 39.9

ตารางที่ 4.6 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

ข้อความ	ความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อพ่อแม่, n(%)	
	ใช่	ไม่ใช่
1.นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของพ่อแม่	379(92.7)	30(7.3)
2.นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวพ่อแม่	368(90.0)	41(10.0)
3.นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ ของพ่อแม่	375(91.7)	34(8.3)

จากตารางที่ 4.6 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ในเรื่อง “นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของพ่อแม่” นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่ ร้อยละ 92.7 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 7.3 ในเรื่องของ “นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวพ่อแม่” นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่ ร้อยละ 90.0 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 10.0 และในส่วนของ “นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของพ่อแม่” นักเรียนตอบใช่ ร้อยละ 91.7 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 8.3

ตารางที่ 4.7 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

ข้อความ	ความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อครู, n(%)	
	ใช่	ไม่ใช่
1.นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของครู	376(91.9)	33(8.1)
2.นักเรียนมีความไว้วางใจในตัวครู	338(82.6)	71(17.4)
3.นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ ของครู	360(88.0)	49(12.0)

จากตารางที่ 4.7 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดลำปาง พบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูในเรื่องของ “นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของครู”

นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่าใช่ ร้อยละ 91.9 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 8.1 ในส่วนของ “นักเรียนมีความไวใจในตัวของคุณครู” นักเรียนตอบว่าใช่ ร้อยละ 82.6 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 17.4 และพบว่าในเรื่องของ “นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณครู” นักเรียนตอบใช่ ร้อยละ 88.0 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 12.0

ตารางที่ 4.8 จำนวนร้อยละความคิดเห็นของนักเรียนในความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

ข้อความ	ความเชื่อ ความศรัทธา ที่มีต่อคุณอน, n(%)	
	ใช่	ไม่ใช่
1.นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของคุณอน	218(53.3)	191(46.7)
2.นักเรียนมีความไวใจในตัวของคุณอน	182(44.5)	227(55.5)
3.นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำ ของคุณอน	176(43.0)	233(57.0)

จากตารางที่ 4.8 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดลำปาง พบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนในเรื่อง “นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของคุณอน” นักเรียนเกินครึ่งตอบว่าใช่ ร้อยละ 53.3 และตอบไม่ใช่ร้อยละ 46.7 “นักเรียนมีความไวใจในตัวของคุณอน” นักเรียนเกินครึ่งตอบไม่ใช่ร้อยละ 55.5 และตอบใช่ ร้อยละ 44.5 และพบว่าในส่วนของ “นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณอน” นักเรียนตอบว่าไม่ใช่ร้อยละ 57.0 และตอบใช่ร้อยละ 43.0

4.4 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตารางที่ 4.9 จำนวนร้อยละของนักเรียน จำแนกตามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ (n= 409)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	จำนวน	ร้อยละ
การมีเพศสัมพันธ์		
เคย	29	7.1
เพศชาย	19	65.5
เพศหญิง	10	34.5
ไม่เคย	380	92.9
การใช้ถุงยางอนามัย		
ใช่	15	51.7
ไม่ใช่	14	48.3
การกินยาคุมกำเนิด		
กิน	2	6.9
ไม่กิน	27	93.1
การตั้งครรภ์/ยุติการตั้งครรภ์		
เคย	0	0.0
ไม่เคย	29	100
การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอม		
เคย	4	13.8
ไม่เคย	25	86.2

จากตารางที่ 4.9 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดลำปาง พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ 380 รายคิดเป็นร้อยละ 92.9 และเคยมีเพศสัมพันธ์ 29

ราย คิดเป็นร้อยละ 7.1 ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 65.5 และเพศหญิงร้อยละ 34.5 นักเรียนมีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 51.7 และไม่ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 48.3 นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมร้อยละ 13.8 นักเรียนหญิงกินยาคุมกำเนิดร้อยละ 6.9 และไม่กินยาคุมกำเนิด 93.1

ตารางที่ 4.10 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากรและการมีเพศสัมพันธ์

ปัจจัย	การมีเพศสัมพันธ์, n(%)		p-value
	มี	ไม่มี	
เพศ			0.030
ชาย	19(65.5)	170(41.6)	
หญิง	10(34.5)	210(51.3)	
อายุ (ปี)			<0.001
12	0(0)	1(0.2)	
13	1(3.4)	40(10.5)	
14	5(17.2)	91(23.9)	
15	7(24.1)	98(25.7)	
16	7(24.1)	78(20.5)	
17	3(10.4)	40(10.5)	
18	3(10.4)	32(8.7)	
19	3(10.4)	0(0)	
ระดับชั้นการศึกษา			0.030
มัธยมศึกษา 2	5(17.2)	107(28.1)	
มัธยมศึกษา 3	9(31.1)	100(26.3)	
มัธยมศึกษา 4	5(17.2)	93(24.5)	
มัธยมศึกษา 5	2(6.9)	44(11.5)	
มัธยมศึกษา 6	8(27.6)	36(9.6)	

จากตารางที่ 4.10 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษากับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษา

สงเคราะห์ ทดสอบโดยวิธี Chi-square tests พบว่า เพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.030, p<0.001, p=0.030$)ตามลำดับ

ตารางที่ 4.11 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคลและการมีเพศสัมพันธ์

ปัจจัยระดับบุคคล	การมีเพศสัมพันธ์, n(%)		p-value
	มี	ไม่มี	
ความรู้เรื่องเพศศึกษา			0.506
ระดับสูง(12-15 คะแนน)	5(17.2)	62(16.3)	
ระดับปานกลาง(9-11คะแนน)	8(27.6)	145(38.1)	
ระดับต่ำ(0-8 คะแนน)	16(55.2)	173(45.6)	
$\bar{x} \pm SD$	(7.86 \pm 3.62)	(8.33 \pm 3.20)	0.562
การเห็นคุณค่าในตนเอง			0.048
ระดับสูง (45-60 คะแนน)	3(10.4)	107(28.1)	
ระดับปานกลาง(29-44คะแนน)	26(89.6)	273(71.9)	
ระดับต่ำ (12-28 คะแนน)	0(0)	0(0)	
$\bar{x} \pm SD$	(40.34 \pm 3.43)	(42.36 \pm 4.34)	0.037

จากตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา การเห็นคุณค่าในตนเองกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ทดสอบโดยวิธี Chi-square tests พบว่าความรู้เรื่องเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p>0.05$) แต่พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.048$)

ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับระหว่างบุคคลและการมีเพศสัมพันธ์

ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล	การมีเพศสัมพันธ์, n(%)		p-value
	มี	ไม่มี	
ความสัมพันธ์ในครอบครัว			0.001
ระดับสูง(32-40 คะแนน)	2(6.9)	151(39.7)	
ระดับปานกลาง(24-31คะแนน)	22(75.9)	173(45.5)	
ระดับต่ำ (8-23 คะแนน)	5(17.2)	56(14.8)	
$\bar{x} \pm SD$	(25.34±2.76)	(29.54±5.78)	0.008
ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน			0.119
ระดับมาก(3คะแนน)	13(44.8)	173(45.5)	
ระดับปานกลาง(2คะแนน)	14(48.3)	121(31.8)	
ระดับต่ำ(1 คะแนน)	2(6.9)	47(12.3)	
ไม่มีความเชื่อและความศรัทธา (0 คะแนน)	0(0)	39(10.4)	
$\bar{x} \pm SD$	(2.38±0.62)	(2.13±0.98)	0.175
ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่			<0.001
ระดับมาก(3คะแนน)	17(58.5)	317(83.4)	
ระดับปานกลาง	8(27.6)	46(12.1)	
ระดับต่ำ	4(13.9)	8(2.1)	
ไม่มีความเชื่อและความศรัทธา (0 คะแนน)	0(0)	9(2.4)	
$\bar{x} \pm SD$	(2.45±0.73)	(2.77±0.60)	0.008
ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู			0.025
ระดับมาก(3คะแนน)	15(51.7)	291(76.5)	
ระดับปานกลาง(2คะแนน)	10(34.5)	58(15.3)	
ระดับต่ำ(1 คะแนน)	2(6.9)	18(4.7)	
ไม่มีความเชื่อและความศรัทธา (0 คะแนน)	2(6.9)	13(3.5)	
$\bar{x} \pm SD$	(2.31±0.89)	(2.65±0.72)	0.018

ตารางที่ 4.12 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับระหว่างบุคคลและการมีเพศสัมพันธ์ (ต่อ)

ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล	การมีเพศสัมพันธ์, n(%)		p-value
	มี	ไม่มี	
ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน			0.001
ระดับมาก(3คะแนน)	15(51.7)	114(27.9)	
ระดับปานกลาง(2คะแนน)	10(34.5)	64(15.6)	
ระดับต่ำ(1 คะแนน)	2(6.9)	39(9.5)	
ไม่มีความเชื่อและความศรัทธา (0 คะแนน)	2(6.9)	163(39.9)	
$\bar{x} \pm SD$	(2.31±0.89)	(1.34±1.29)	<0.001

จากตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณอนกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ทดสอบโดยวิธี Chi-square tests พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value < 0.05)

4.5 อภิปรายผลการวิจัย

4.5.1 ข้อมูลลักษณะทั่วไปของกลุ่มประชากร

จากการศึกษานี้พบว่าปัจจัยลักษณะทั่วไปของกลุ่มประชากร พบว่า เพศ อายุ ระดับชั้น การศึกษา มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน

4.5.1.1 เพศ

จากการศึกษาในครั้งนี้ พบว่าปัจจัยเรื่อง เพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน สอดคล้องกับการศึกษาของลัษณา ฉายศรี (43) ปี 2553 พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของชายและหญิงมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (p-value<0.05) และจากผลการศึกษาของ Z.Haraken และคณะ (42) ปี ค.ศ.2012 พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เนื่องจากร่างกายและอารมณ์ของเพศหญิง และเพศชายมีความแตกต่างกัน โดยความรู้สึทางเพศของเพศหญิงมักเกิดช้ากว่าเพศชาย และเพศชายจะถูกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศได้ง่ายกว่าเพศหญิง(28) และในเรื่องของเพศภาวะ(Gender) ที่วัฒนธรรมของสังคมไทยใช้จำแนก

ความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย (75) ซึ่งส่งผลต่อพฤติกรรมการแสดงอำนาจของฝ่ายชายที่เหนือกว่าผู้หญิง และเพศชายอาจแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงการมีอำนาจที่เหนือกว่า เช่น พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากกว่าเพศหญิง ดังนั้นเพศชายจึงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่สูงกว่าเพศหญิง

4.5.1.2 อายุ

จากการศึกษานี้พบว่านักเรียนอายุ 19 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูงที่สุด ร้อยละ 100 รองลงมาได้แก่ อายุ 18 ปี มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ร้อยละ 9.4 และพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของลีชานา ฉายศรี(43) ปี 2553 พบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ($p < 0.05$) และนักเรียนที่มีอายุ 17-19 ปี มีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 2.8 เท่าของนักเรียนที่มีอายุ 14 – 16 ปี ซึ่งวัยรุ่นตอนปลายนั้นมีพัฒนาการทางด้านร่างกายมีการเจริญเติบโตเต็มที่ มีพัฒนาการทางสมองส่งผลต่อการรับรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ การแสดงออกทางเพศ อารมณ์ ความรู้สึกทางเพศ รวมทั้งสมรรถนะด้านการคิด วิเคราะห์เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน (76)

4.5.1.3 ระดับชั้นการศึกษา

ในการศึกษานี้พบว่านักเรียนศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 27.4 รองลงมาศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 26.7 และพบว่าระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ สอดคล้องกับการศึกษาของสุภาภรณ์ ปัญหาราช ปีพ.ศ.2556 (29) พบว่าปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และระดับชั้นการศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 สอดคล้องกับการศึกษาของฉนวน ธนินธัญางกูร (28) ปี พ.ศ.2552 ศึกษาเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น พบว่าเพศ อายุ และระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการศึกษาของพรชนนต์ บุญคง (27) ปี พ.ศ.2554 พบว่าระดับชั้นการศึกษานักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$)

4.5.1.4 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ในการศึกษานี้ พบว่านักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 7.1 ในส่วนนักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 51.7 และไม่ใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 48.3 นักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กินยาคุมกำเนิดร้อยละ 24.1 และไม่กินยาคุมกำเนิด 75.9 และนักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมร้อยละ 13.8 ซึ่งผลการวิจัยนี้ใกล้เคียงกับผลการสำรวจของสำนักกระบวนวิทยา กรมควบคุมโรค (77) ปี พ.ศ.2557 พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีการใช้ถุงยางอนามัย

ในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ร้อยละ 64.7 ข้อมูลจากสำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย (77) ปี พ.ศ. 2557 พบการยุติการตั้งครรภ์ ในกลุ่มอายุต่ำกว่า 20 ปี ร้อยละ 30 ข้อมูลการคลอดจากสำนักนโยบายและยุทธศาสตร์ กระทรวงสาธารณสุข ปี พ.ศ. 2557 อัตราการคลอดในวัยรุ่นอายุ 15-19 ปี ต่อหญิงอายุ 15-19 ปี 1,000 คน ร้อยละ 49.7 และสอดคล้องกับข้อมูลจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคมมหาวิทยาลัยมหิดล ปี พ.ศ. 2558 พบความรุนแรงทางเพศในเด็กผู้หญิง ร้อยละ 12 (36)

4.5.2 ปัจจัยระดับบุคคล

4.5.2.1 ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา

ผลการวิจัยนี้พบว่า ความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยนักเรียนเกือบครึ่งหนึ่งมีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษาอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 46.2 ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวรวรรณ ทิพย์วาริรัมย์ และคณะ (60) ปี พ.ศ.2556 ศึกษาปัจจัยที่ใช้ทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก ความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัย ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวมีความรู้เรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และทักษะการใช้ถุงยางอนามัยอยู่ในระดับต่ำ และจากการศึกษาที่ผ่านมา (31, 56-59) ส่วนใหญ่พบว่าความรู้เรื่องเพศศึกษา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยเมื่อนักเรียนมีความรู้เรื่องเพศในระดับสูง จะมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศดีกว่านักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศในระดับต่ำ เนื่องจากการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนนั้นไม่ได้เป็นเพียงองค์ประกอบเดียวที่จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี ที่จะช่วยให้นักเรียนมีความรู้เรื่องเพศมากขึ้น โดยถ้ามองลึกไปถึงในเรื่องของความคิด ความเชื่อ ค่านิยมมากกว่า มุ่งเน้นในเรื่องความรู้และพฤติกรรม ก็จะสามารถสื่อสารเรื่องเพศได้อย่างมีประสิทธิภาพ และนักเรียนมีความรู้เรื่องเพศศึกษามากขึ้น และถึงแม้นักเรียนจะมีความรู้เพิ่มมากขึ้นก็ไม่ได้หมายความว่า จะนำไปสู่การตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง โดยอาจมีปัจจัยอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้พบว่าปัจจัยระหว่างบุคคลได้แก่ ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ ครู และคุณนอน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4.5.2.2 การเห็นคุณค่าในตนเอง

การศึกษานี้พบว่าปัจจัยระดับบุคคลในเรื่องการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุทิตา ไชงรัมย์ (64) ปี พ.ศ. 2553 พบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง เช่นเดียวกันกับการศึกษาของณัฐภาพ ระวะใจ (44) ปี พ.ศ. 2554 นักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 การเห็นคุณค่าในตนเอง

แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อตนเอง จากการประเมินตนเองในด้านความสามารถ ความสำคัญ ความมีค่า และการประสบความสำเร็จแสดงออกมาในรูปของเจตคติที่มีต่อตนเอง มีการยอมรับนับถือ และมีความเชื่อมั่นในตนเองการที่บุคคลประเมินสิ่งต่างๆ ออกมาเป็น การเห็นคุณค่าในตนเองนั้น เป็นกระบวนการตัดสินใจการเห็นคุณค่าจากการตรวจสอบตนเอง ด้านผลงานความสามารถ และคุณลักษณะต่างๆ โดยนำเอาคุณสมบัติดังกล่าว มาเปรียบเทียบกับมาตรฐาน และค่านิยมส่วนบุคคล จากนั้นจึงตัดสินใจมาเป็นการเห็นคุณค่าของตนเอง คือเมื่อมีการเห็นคุณค่าในตนเองแล้วย่อมไม่กระทำในสิ่งที่จะทำให้ทำลายคุณค่าของตนเองรวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วย (44, 78) สอดคล้องกับการศึกษาของ FRANCIS WING LIN LEE และคณะ (36) ปี ค.ศ. 2012 ศึกษา พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชนหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในฮ่องกง การทำให้ผู้หญิงเห็นคุณค่าในตัวเอง รักและยอมรับตัวเอง นั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมาก และวัยรุ่นชายก็ควรเรียนรู้ในการให้เกียรติคู่นอนของตนในฐานะเพื่อนมนุษย์ มีชีวิตถูกทางเพศ

4.5.3 ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

4.5.3.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ผลการวิจัยนี้พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของฉมน ธนินธยางกูร (28) ปี พ.ศ.2552 และพรชเนตต์ บุญคง (27) ปี พ.ศ.2554 พบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการที่นักเรียนจะประพฤติปฏิบัติตนในสังคม เนื่องจากพ่อแม่เป็นบุคคลแรกที่ทำให้การอบรมเลี้ยงดู รวมถึงแบบอย่าง หรือสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติในครอบครัว ได้แก่ความเชื่อ และวัฒนธรรมที่เกี่ยวกับการเลี้ยงดูบุตรหญิง เช่น การรักนวลสงวนตัว ให้ความรักและความอบอุ่นแก่นักเรียน ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญในการหล่อหลอมลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพแก่นักเรียน โดยเฉพาะเมื่อก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสังคม ความสัมพันธ์ในครอบครัว จึงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งที่จะชี้แนะแนวทางที่เหมาะสมและถูกต้องให้แก่ นักเรียน หากความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่ดี หรือมีความรักความผูกพันในครอบครัวน้อย ก็จะมีผลทางด้านจิตใจ ทำให้วัยรุ่นขาดความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว ในการศึกษาครั้งนี้พบว่า “พ่อแม่ของนักเรียนทะเลาะเบาะแว้งกันเสมอ” นักเรียนตอบจริงปานกลาง ร้อยละ 28.6 รองลงมาจริงมากที่สุด ร้อยละ 25.9 “พ่อแม่ของนักเรียนไม่มีเวลาว่างให้” นักเรียนตอบว่าจริงปานกลาง ร้อยละ 28.6 รองลงมาจริงที่สุด ร้อยละ 25.9 “พ่อแม่ของนักเรียนไม่เคยสนใจปัญหาของนักเรียนเลย” เกือบครึ่งตอบจริงมากที่สุด ร้อยละ 42.1 “พ่อแม่ของนักเรียนไม่เคยรับฟังเหตุผล หรือความคิดเห็นของนักเรียน” ตอบจริงมากที่สุด 34.7 และจริงปานกลาง ร้อยละ 21.3 ซึ่งสิ่งเหล่านี้ย่อมนำมาสู่ปัญหาต่างๆ รวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ Z. Harakeh และคณะ(35) ปี ค.ศ. 2012 พบว่าครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มขึ้นของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4.5.3.2 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

การศึกษานี้พบว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน ไม่มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งปัจจุบันเป็นยุคแห่งข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยี การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร เรื่องเพศในทุกมิติ ได้ง่ายและรวดเร็ว(76) ทำให้วัยรุ่นเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้นและมีส่วนช่วยให้วัยรุ่น สามารถในการตัดสินใจได้เอง โดยความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนเป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น Ajzen (37) ปี ค.ศ. 2009 ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม(Theory of planned behavior) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง(Normative beliefs:NB) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm: SN) การที่นักเรียนรับรู้ว่าคุณค่าในทีนี้ คือเพื่อนมีความสำคัญไม่มากนักต่อตัว นักเรียนเอง ดังนั้นนักเรียนอาจไม่กระทำพฤติกรรมใดๆ ตามความเชื่อ และความคาดหวังของเพื่อน ซึ่งแตกต่างจากการศึกษาของไพฑูริย์ พันธุ์แดง ปี พ.ศ.2557 (70) พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อย ตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ เพื่อน การแปลผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่ม อ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับเชื่อว่าสนับสนุนมาก และการศึกษาสุพรรณ อักษรรัตน์ ปี พ.ศ.2550 (65) เมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ จะปรึกษาเพื่อนสนิท ร้อยละ 26.13

4.5.3.3 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

การศึกษานี้พบว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ในระดับสูง Ajzen (37) ปี ค.ศ. 2009 ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม(Theory of planned behavior) ความเชื่อ เกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง(Normative beliefs:NB) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm: SN) บุคคลประเมินว่าคุณค่าใกล้ชิดได้แก่ พ่อแม่ที่มีความสำคัญกับตน คิดว่าตนควรหรือไม่ควร กระทำพฤติกรรมนั้นๆ โดยพฤติกรรมจะถูกกำหนดโดยความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด ดังนั้นนักเรียนจึงไม่กระทำพฤติกรรมที่จะทำลายความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด รวมถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ ไพฑูริย์ พันธุ์แดง 2557 ศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ บิดา/มารดา การแปลผลพบว่า กลุ่ม ตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ใน ระดับเชื่อว่าสนับสนุนมากร้อยละ 81.7

4.5.3.4 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

การศึกษานี้พบว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูในระดับสูง Ajzen (37) ปี ค.ศ. 2009 ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม (Theory of planned behavior) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (Normative beliefs:NB) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm: SN) บุคคลประเมินว่าบุคคลผู้ใกล้ชิดได้แก่ ครูที่มีความสำคัญกับตน และคิดว่าตนควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้นๆ โดยพฤติกรรมจะถูกกำหนดโดยความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด ดังนั้นนักเรียนจึงไม่กระทำพฤติกรรมที่จะทำลายความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด รวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ ไพฑูรย์ พันธุ์แดง ปี พ.ศ. 2557 ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี พบว่าความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง ได้แก่ ครู/อาจารย์ การแปลผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงต่อการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อยู่ในระดับเชื่อว่าสนับสนุนมาก ร้อยละ 74.8

4.5.3.5 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

การศึกษานี้พบว่า ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนในระดับสูง Ajzen (37) ปี ค.ศ. 2009 ได้กล่าวไว้ในทฤษฎีการวางแผนพฤติกรรม (Theory of planned behavior) ความเชื่อเกี่ยวกับกลุ่มอ้างอิง (Normative beliefs:NB) และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง (Subjective norm: SN) บุคคลประเมินว่าบุคคลผู้ใกล้ชิดได้แก่ คุณอนที่มีความสำคัญกับตน และคิดว่าตนควรหรือไม่ควรกระทำพฤติกรรมนั้นๆ โดยพฤติกรรมจะถูกกำหนดโดยความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด ดังนั้นนักเรียนจึงไม่กระทำพฤติกรรมที่จะทำลายความเชื่อ ความคาดหวังของบุคคลผู้ใกล้ชิด รวมถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของ Paxton KC และคณะ ปี ค.ศ.2013(72) ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยง HIV ในผู้หญิงแอฟริกันอเมริกาที่มีความเสี่ยงกับคุณอน เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสนทนากลุ่ม พบว่าเหตุผลในการใช้ถุงยางอนามัยขึ้นอยู่กับเพศชาย เพราะผู้หญิงแอฟริกันอเมริกาต้องการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณอนไว้ ด้วยเหตุปัจจัยทางสังคมและปัญหาทางการเงิน วัฒนธรรม การศึกษาของสุพัตรา อักษรรัตน์ ปี พ.ศ.2550 (65) ศึกษาโครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่าเมื่อมีปัญหาหรือข้อสงสัยในเรื่องเพศ จะปรึกษาคู่อรัก ร้อยละ 2.13 และจากการศึกษาของ Johansson EE และคณะ ปี ค.ศ.2014 (73) ศึกษาการ

อภิปรายในเรื่องเพศวิถีของเยาวชน โดยการสำรวจบทความทางการแพทย์ (PubMed) เกี่ยวกับการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยวิเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพบทความส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสถาบันการวิจัยในอเมริกาเหนือ พบว่าเพศวิถีของกลุ่มเยาวชนหญิง มีความรู้ในเรื่องการสื่อสาร และมีความรับผิดชอบ แต่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพราะอุดมคติของกลุ่มเยาวชนหญิงที่มีความเชื่อและศรัทธาในผู้ชาย ทำให้ขาดอำนาจในการเจรจาต่อรอง ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อันเนื่องมาจากผู้ชายที่มีอำนาจและการปกครองเหนือกว่าเพศหญิง

4.6 ข้อจำกัดในการวิจัย

4.6.1 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ประยุกต์ใช้ แบบจำลองนิเวศวิทยาของพฤติกรรมสุขภาพ โดยตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล และปัจจัยระดับระหว่างบุคคล โดยไม่ได้นำปัจจัยระดับสังคม และวัฒนธรรมมาพิจารณาด้วย ซึ่งปัจจัยระดับสังคม และวัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกับระบบปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระบบจุลภาคต่างๆ ให้สัมพันธ์กัน แต่เนื่องด้วยการศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดทางด้านเวลา จึงได้ประยุกต์ใช้ในส่วนของปัจจัยระดับบุคคล และปัจจัยระดับระหว่างบุคคลเท่านั้น

4.6.2 เครื่องมือในส่วนความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณอนันต์ เป็นการกล่าวในภาพกว้าง ไม่เฉพาะเจาะจงในเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้นในการสร้างเครื่องมือควรใช้ข้อความที่มีความชัดเจนและเจาะจงในเรื่องของความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณอนันต์ ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

บทที่ 5

สรุปผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เป็นการศึกษาแบบภาคตัดขวางเชิงวิเคราะห์ (Analytical Cross – Sectional Study) ในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 2 – 6 จำนวน 409 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาแบ่งออกเป็น 4 ส่วน ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นการศึกษา ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา และการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคู่นอน และส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ข้อมูลทั่วไป ได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นการศึกษา วิเคราะห์ด้วยสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และสถิติวิเคราะห์ (Analytical Statistics) หาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยระดับบุคคล ปัจจัยระดับระหว่างบุคคลกับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ โดยวิธี Chi- square tests และ Independent t-test

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ข้อมูลลักษณะประชากร

ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 53.8 และพบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.030$) โดยนักเรียนมีอายุ 15 ปี พบมากที่สุดร้อยละ 25.7 รองลงมาอายุ 14 ปี ร้อยละ 23.5 และพบว่าอายุมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (<0.001) ส่วนใหญ่นักเรียนศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 27.4 รองลงมาศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 26.7 และพบว่าระดับชั้นการศึกษามีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.030$)

5.1.2 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จากการศึกษาพบว่านักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 7.1 ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 65.5 และเพศหญิงร้อยละ 34.5 นักเรียนที่เคยมีเพศสัมพันธ์มีการใช้ถุงยางอนามัยร้อยละ 51.7 และไม่ใช่ถุงยางอนามัยร้อยละ 48.3 นักเรียนหญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์กินยาคุมกำเนิดร้อยละ 6.9 และไม่กินยาคุมกำเนิด 93.1 และนักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมร้อยละ 13.8

5.1.3 ปัจจัยระดับบุคคล

จากการศึกษาพบว่านักเรียนมีความรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่ในระดับต่ำ ร้อยละ 46.2 และพบว่าความรู้เรื่องเพศศึกษามีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีความรู้เรื่องเพศศึกษาระดับสูง จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนนักเรียนที่มีความรู้เรื่องเพศระดับต่ำนั้น จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 73.1 และพบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.048$) เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับสูง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองระดับปานกลาง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง

5.1.4 ปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 93.4 และพบว่าความสัมพันธ์ในครอบครัว มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p = 0.001$) เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวระดับปานกลาง จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ส่วนนักเรียนที่มีความสัมพันธ์ในครอบครัวระดับสูง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วนปัจจัยความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนนั้น พบว่าการมีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนอยู่ในระดับสูงร้อยละ 45.5 และความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($p > 0.05$) เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ที่มีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อนระดับสูง จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วนนักเรียนที่ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อเพื่อน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วนของ ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ นั้น นักเรียนส่วนใหญ่มีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ระดับสูง ร้อยละ 81.7 และพบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.001$) เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่มีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่ระดับสูง จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ ส่วนนักเรียนที่ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อพ่อแม่ จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ในส่วนความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูนั้น นักเรียนส่วนใหญ่มีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูในระดับสูงร้อยละ 74.8 และยังพบว่าความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครูมีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

($p=0.025$) นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อครูระดับสูง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ และนักเรียนที่ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อครู มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ในเรื่องของปัจจัยความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน พบนักเรียนไม่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อคุณอน ร้อยละ 40.3 รองลงมามีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนอยู่ในระดับสูง ร้อยละ 31.5 และพบว่าความศรัทธาที่มีต่อคุณอน มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p=0.001$) นักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอนระดับสูง มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง และนักเรียนที่ไม่มีความเชื่อ ความศรัทธาต่อคุณอน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำ

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ผู้วิจัยจึงมีข้อเสนอแนะเพื่อนำไปพัฒนาการสร้างเสริมสุขภาพ ดังนี้

5.2.1 เชิงบริหาร และนโยบาย

5.2.1.1 โรงเรียน และครอบครัวต้องมีการประสานงานร่วมมือกัน เพื่อดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด เช่น โรงเรียนมีการจัดโครงการพบปะพ่อแม่ และผู้ปกครอง เนื่องจากโรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนประจำ โดยช่วงเปิดเทอมนักเรียนจะใช้ชีวิตอยู่ที่โรงเรียนเปรียบเสมือนบ้าน และในช่วงปิดเทอม พ่อแม่ และผู้ปกครองจะมารับนักเรียนกลับบ้าน ซึ่งตรงรอยต่อระหว่างที่นักเรียนอยู่ที่โรงเรียน และกลับไปอยู่ที่บ้านนั้น ทางโรงเรียนควรมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารระหว่างโรงเรียน และพ่อแม่ผู้ปกครอง เพื่อสร้างความร่วมมือในการดูแลนักเรียนร่วมกัน เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5.2.1.2 ทราบปัจจัยและบริบทที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โรงเรียนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในกระบวนการให้สุขศึกษา (Intervention) ที่ถูกต้องเหมาะสมทันต่อความคิดความต้องการของนักเรียน เพื่อหาแนวทางในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อไป

5.2.2 เชิงบริการ

สถานบริการสาธารณสุขในพื้นที่ เพิ่มช่องทางการสื่อสารเรื่องเพศให้แก่ พ่อแม่ผู้ปกครองเป็นผู้ที่พูดคุย และสอนเรื่องเพศแก่นักเรียน มีการพัฒนาระบบการให้บริการของสถานบริการสาธารณสุข เพื่อป้องกันการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5.2.3 เชิงวิชาการ

5.2.3.1 ควรมีการจัดโปรแกรม/กิจกรรม ป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งนักเรียนมีความเชื่อ ความศรัทธา ในพ่อแม่ และครู มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้น พ่อแม่ และครู ควรมีการสื่อสาร ให้ข้อมูลข่าวสารที่ถูกต้องเหมาะสม ให้คำปรึกษา และแนะนำเรื่องเพศกับนักเรียนให้มากยิ่งขึ้น เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

5.2.3.2 เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ประยุกต์ใช้ แบบจำลองนิเวศวิทยาของพฤติกรรม สุขภาพ โดยตัวแปรต้น ได้แก่ ปัจจัยระดับบุคคล และปัจจัยระดับระหว่างบุคคล โดยไม่ได้นำปัจจัยระดับสังคม และวัฒนธรรมมาพิจารณาด้วย ซึ่งปัจจัยระดับสังคม และวัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกับระบบปฏิสัมพันธ์ ซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระบบจุลภาคต่างๆ ให้สัมพันธ์กัน ดังนั้นการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาในปัจจัยระดับสังคม และวัฒนธรรมร่วมด้วย

รายการอ้างอิง

1. World Health Organization. Commonwealth Medical Association Trustand UNICEF. Orientation programme on adolescent health for health-care providers: Handout New Module. Geneva: World Health Organization: 2006.
2. United Nations. World Population Prospects : The 2012 Revision five-year age group, major area, region and country, 1950-2100 (thousands) 2013.
3. อธิพงษ์ อรัญपालย์. การใช้กิจกรรมให้คำปรึกษากลุ่มเพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่.[ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว)]: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2552.
4. เตือนจิต พุทธานุ. การพัฒนาแนวทางการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่น. [ปริญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต]: มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2556.
5. ศรีณยู เรือนจันทร์. สถานการณ์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในพื้นที่พัฒนาต้นแบบการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ไม่พร้อมในวัยรุ่น จังหวัดอุดรดิติถ์. วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. 2556;ปีที่ 6(ฉบับที่ 1):103.
6. วัชรภรณ์ บัตรเจริญ, ปาหนัน พิษยภิญโญ, อาภาพร เผ่าวัฒนา. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วารสารสาธารณสุขศาสตร์. 2554; ปีที่ 42 (ฉบับที่ 1):30.
7. นุชนารถ แก้วดำเกิง. แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อการป้องกันเอดส์และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์. สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ; 2555.
8. กลุ่มสื่อสารและสนับสนุนวิชาการ. แนวคิดการรณรงค์ป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์. สำนักโรคเอดส์วัณโรคและโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์; 2557.
9. ปิยะรัตน์ เอี่ยมคง, อารีรัตน์ จันทร์ลำภู. สถิติการคลอดของแม่วัยรุ่นประเทศไทย ปี พ.ศ. 2556 Statistics on adolescent Birth Thailand 2013. โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ในพระบรมราชูปถัมภ์ ; 2557.
10. ดารินทร์ อารีโยชชัย. ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น ประเทศไทย ปี พ.ศ. 2553 – 2560. รายงานการเฝ้าระวังทางระบาดวิทยาประจำสัปดาห์ 2558;46(5):65-7.
11. บุญฤทธิ์ สุขรัตน์. การตั้งครรภ์ในวัยรุ่น : นโยบาย แนวทางการดำเนินงาน และติดตามประเมินผล. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด: สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย; 2557.

12. กิตติพงษ์ แซ่เจ็ง. วัยรุ่นวัยเรียนกับอนามัยการเจริญพันธุ์. สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข; 2558.
13. นายแพทย์กิตติพงษ์ แซ่เจ็ง. รายงานเฝ้าระวังการแท้งในประเทศไทย ปี พ.ศ.2556 Abortion Surveillance in Thailand Report 2013. โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์; 2556.
14. อาคม เต็มพิทยาไพสิฐ. แม่วัยใส ความท้าทายการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่1.บริษัท แอดวานส์ปรีนติ้ง จำกัด; 2556.
15. พรทิพย์ มีชัย , ชไมพร บุญร่วม, พรเพชร สิมพา. ความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมการใช้ยาเม็ดคุมกำเนิดฉุกเฉินในนักเรียนนักศึกษา ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม. The 5th Annual Northeast Pharmacy Research Conference of 2013. 2556:61.
16. นิดดา เกียรติยิ่งอังสูลี “ยาคุมกำเนิดฉุกเฉิน ฉุกเฉินก่อนใช้ ป้องกันท้องไม่พร้อมจริงหรือ? : ข้อเท็จจริงที่หลายคนยังไม่รู้” แผนงานสร้างกลไกการเฝ้าระวัง และพัฒนาระบบยา คณะเภสัชศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ; 2554.
17. กองอนามัยการเจริญพันธุ์. โครงการวิจัย การบริหารจัดการระบบงานวางแผนครอบครัวของประเทศไทย ; 2554.
18. unicef ประเทศไทย. เหตุการณ์ความรุนแรงอย่างทารุณต่อเด็ก; 2557.
19. วชิระ เพ็งจันทร์. สถานการณ์การกระทำความรุนแรงต่อเด็กและสตรีในประเทศไทย ; 2557.
20. สำนักงานป้องกันควบคุมโรคที่ 10 เชียงใหม่. สถานการณ์ของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ปี 2556 ; 2556.
21. ยงยุทธ วงศ์วิชัย. สรุปผลการดำเนินงานวัยรุ่น. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง ; 2558.
22. สำนักงานสาธารณสุข จังหวัดลำปาง. ข้อมูลสถานะสุขภาพ และสรุปผลการดำเนินงานสาธารณสุข ; 2558.
23. สุมาลี สวีสอาด. เพศศึกษา. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ; 2555.
24. วิทยากร เชียงกุล. จิตวิทยาวัยรุ่น: ก้าวข้ามปัญหาและพัฒนาศักยภาพด้านบวก. โรงพิมพ์เดือนตุลา; 2552.
25. ศาสตราจารย์ แพทย์หญิงสุวัทธา อารีพรรค. เรียนรู้เรื่องเพศกับคุณหมอ. บุญศิริการพิมพ์ ; 2550.
26. ดร.นพ.พรเทพ ศิริวนารังสรรค์. อนามัยวัยเรียน วัยรุ่น. กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข; 2558.

27. พรชเนตต์ บุญคง. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในนักเรียนหญิงระดับอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. [ปริญญาวิทยาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์)]: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2554.
28. ณมน ธนินธยางกูร. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในเขตเทศบาลนครขอนแก่น อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. [ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต]: มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2552.
29. สุภาภรณ์ ปัญหาราช. การขัดเกลาทางสังคมเรื่องเพศของครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. [ปรัชญาดุขฎีบัณฑิต(สังคมวิทยา)]: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2556.
30. สุพรรณษา ศรีไพโรจน์. ผลของการใช้โปรแกรมฝึกการเจรจาต่อรองที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศการมองเห็นคุณค่าของตนเองในเรื่องเพศและความสามารถในการเจรจาต่อรองเรื่องเพศในนักศึกษาหญิง[วิทยาสตรมหาบัณฑิต(จิตวิทยาการให้คำปรึกษา)]: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2556.
31. บุญเยี่ยม สุทธิพงศ์เกียรติ. รูปแบบสุขศึกษาเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์ในนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น : กรณีศึกษาโรงเรียนอังกทองปทุมโรจน์ วิทยาคม จังหวัดอ่างทอง. [ปริญญาวิทยาสตรมหาบัณฑิต(สุขศึกษา)]: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2551.
32. วีระชัย สิทธิปิยะสกุล, พิษานัน หนุงษ์, รัชนี ลักษิตานนท์, เบ็ญจา ยมสาร. ส้ารวจความคิดเห็นและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย. วารสารวิชาการสาธารณสุข. 2556;22(979-987).
33. ส้านักระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค. สถานการณ์การระบาดของการติดเชื้อเอชไอวี ประเทศไทย พ.ศ. 2556 ; 2556.
34. กมลพรรณ ชิวพันธุ์ศรี. ปัจจัยที่มีผลต่อการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น: ศึกษาเฉพาะกรณีหญิงที่ฝากครรภ์ในศูนย์บริการสาธารณสุข 34 โพธิ์ศรี ส้านักองน้ามัย กรุงเทพมหานคร. Vajira Medical Journal. 2556;57(1):37-43.
35. กองทุนประชากรแห่งสหประชาชาติ (UNFPA) ประจำประเทศไทย. การประชุมระดับชาติเรื่องสุขภาวะทางเพศ ; 2557.
36. สุชาติ ทวีสิทธิ์. ผู้หญิงไทยกับเด็ก เหยื่อความรุนแรง. สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ; 2558.
37. ประกาย จิโรจน์กุล. แนวคิด ทฤษฎีการสร้างเสริมสุขภาพและการนำมาใช้. พิมพ์ลักษณ์นนทบุรี : โครงการสวัสดิการวิชาการ สถาบันพระบรมราชชนก ; 2556.

38. สุปรียา ต้นสกุล. ทฤษฎีทางพฤติกรรมศาสตร์ : แนวทางการดำเนินงานในงานสุขศึกษาและส่งเสริมสุขภาพ. วารสารสุขศึกษา. 2550;30(105):14-5.
39. ฐาศุภร์ จันประเสริฐ, อ้อมเดือน สดมณี, สธัญ ภู่งคง, มนูญ มุกข์ประดิษฐ์. โครงสร้างทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงที่เด็กและเยาวชนถูกกระทำในโรงเรียน : กรณีศึกษาโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตภาคกลาง. วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 2554;17(1):100.
40. นริศรา พึ่งโพธิ์. สิ่งที่ต้องทำและสิ่งที่ไม่ควรทำในการพัฒนาเค้าโครงวิจัยสำหรับนักวิจัยพฤติกรรมศาสตร์. วารสารพฤติกรรมศาสตร์. 2556;19(1):8-9.
41. J.V. Lazarus, M. Moghaddassi. A multilevel analysis of condom use among adolescents in the European Union. Public Health. 2009:138-44.
42. Z. Harakeh, M.E. de Looze. Individual and environmental predictors of health risk behaviours among Dutch adolescents: The HBSC study. Public Health. 2012:566-73.
43. ลัษณา ฉายศรี, จรวยพร สุภาพ, ปิยะธิดา ขจรชัยกุล, พรารธนา สติธยวิภาวี. ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วารสารสาธารณสุขศาสตร์. 2553;ปีที่ 40 (ฉบับที่2):161-74.
44. ณัฐภาพ ระวะใจ. ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร.[วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต(สุขศึกษา)] : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2554.
45. จารุวรรณ ศรีเวียงยา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบางกะปิ กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ; 2558.
46. เบญจวรรณ เอี่ยมบุญ. ปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนขยายโอกาส จังหวัดนครปฐม.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์)] : มหาวิทยาลัยมหิดล ; 2554.
47. รามวัล สุชี. ปัจจัยเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต] : มหาวิทยาลัยศิลปากร; 2551.
48. สมอรุา ไชยสวัสดิ์. พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับอาชีวศึกษาในเขตชุมชนเมือง จังหวัดนครปฐม.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต] : มหาวิทยาลัยศิลปากร; 2551.

49. อภินันท์ วิชเรนทร์วงศ์. ปัจจัยด้านสังคมกับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรสาคร.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์)]: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2553.
50. อรทัย เกตุขาว. ความสัมพันธ์ของรูปแบบอบรมเลี้ยงดูกับค่านิยมเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น กรณีศึกษา : นักเรียนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุโขทัย.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(จิตวิทยาพัฒนาการ)]: มหาวิทยาลัยรามคำแหง; 2551.
51. อังคณา เพชรกาฬ. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต(สาธารณสุขศาสตร์)]: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2551.
52. กฤตยา แสงเจริญ, สุทธิลักษณ์ ตั้งกียรติชัย, กุลนรี หาญพัฒนชัยกูร, วชิรา สารฤทธิ. การอบรมเลี้ยงดูและพัฒนาทักษะชีวิต เด็กวัยรุ่นและวัยรุ่นตามวิถีชีวิตไทยภาคกลาง ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสารเสพติด มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2551.
53. อาภา พันธุ์แสง. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดอ่างทอง.[วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร]: มหาวิทยาลัยมหิดล; 2553.
54. สุพัตรา พรหมเรนทร์. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร.[ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต(สุศึกษา)]: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2550.
55. สุมาลี สวยสะอาด. ปัจจัยทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ; 2550.
56. R. Vivancos , I. Abubakar, P. Phillips-Howard, P.R. Hunter. School-based sex education is associated with reduced risky sexual behaviour and sexually transmitted infections in young adults. *public health*. 2013(123):53-7.
57. FRANCIS WING-LIN LEE, IRENE WAI-KWAN CHUNG. *Asia Pacific Journal of Social Work and Development*. 2012.
58. นลินี มุ่งสมัคร. ประสิทธิภาพของโปรแกรมสุขศึกษาในการประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจเพื่อป้องกันโรคร่วมกับแรงสนับสนุนทางสังคมเพื่อป้องกันเสี่ยงทางเพศ ของแกนนำนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อำเภอเมือง จังหวัดหนองบัวลำภู.[วิทยานิพนธ์ปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต]: มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2554.

59. ทักษิณา เมืองใจ. ความสามารถในการพยากรณ์ร่วมกันของการควบคุมตนเอง ความรู้เรื่องเพศศึกษา และการสื่อสารในครอบครัวเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ ที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงวัยรุ่น.[วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต(จิตวิทยาการปรึกษา)]: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่; 2555.
60. วรวรรณ์ ทิพย์วาริรัมย์. ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเด็กวัยรุ่นชาย จังหวัดพิษณุโลก. วารสารพยาบาลสาธารณสุข. 2556;27(1):31-43.
61. นภาพระไพ สารระ. ความชุกของการมีประสบการณ์และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกของนักเรียนหญิงอาชีวศึกษา.[ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต]: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2557.
62. พิมพ์ิชา สุพัตกุล. การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน.[ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต] : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2551.
63. อมรรัตน์ ทองผา. การพัฒนาโปรแกรมการสอนเพศศึกษา เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น.[ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต] : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม; 2552.
64. สุพิศา โขงรัมย์. ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามแนวทฤษฎีการพิจารณาเหตุผล อารมณ์ และพฤติกรรมที่มีต่อการเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง.[วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต]: มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2553.
65. สุพัตรา อักษรรัตน์. โครงสร้างและหน้าที่ครอบครัวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น อำเภอมะนัง จังหวัดนครศรีธรรมราช.[ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต(การพยาบาลครอบครัวและชุมชน)]: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ; 2550.
66. เกรดเอ ยาทา. ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ส่งผลต่อแนวโน้มการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่น.[วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา] : มหาวิทยาลัยขอนแก่น; 2555.
67. กัญญา กลายสุข, พรรณณา เงินเสียง, วรณรัตน์ มากำเนิด. ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จังหวัดพิษณุโลก.[ปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต] : มหาวิทยาลัยนเรศวร; 2551.
68. นิยม จันทร์นวล, เมธีรัตน์ มั่นวงศ์, พลากร สืบสำราญ, สุบรรณ สิงห์โต. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในจังหวัดอุบลราชธานี. วารสารสาธารณสุขมหาวิทยาลัยบูรพา. 2557;9(2):56.

69. สีนีรัตน์ แสนรุ่ง. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดนครราชสีมา.[วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการเจริญพันธุ์และวางแผนประชากร] : มหาวิทยาลัยมหิดล; 2553.
70. ไพฑูรย์ พันธแดง. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิง ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 ในจังหวัดชลบุรี. [ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต].มหาวิทยาลัยบูรพา; 2557.
71. Santa Maria, D.Markham, C.Bluethmann, S.Mullen, P. D. Parent-based adolescent sexual health interventions and effect on communication outcomes: a systematic review and meta-analyses. Perspectives on sexual and reproductive health. 2015;47(1):37-50.
72. Keisha C. Paxton JKW, Sherica Bolden, Yesenia Guzman, Nina T. Harawa, . HIV Risk Behaviors among African American Women with at-Risk Male Partners. J AIDS Clin Res. 2013;4(7):221.
73. Eva E. Johansson, Lena Alex, Monica Christianson. Gendered discourses of youth sexualities an exploration of PubMed articles on prevention of sexually transmissible infections. Sexual & Reproductive Healthcare. 2014;5:81-9.
74. สุรางค์ ไคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2553.
75. รณภูมิ สามีคศิริคารมย์. สังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ; 2557.
76. สายฝน เอกวางกูร. พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชน. เกื้อการุณย์. 2556;20(2):18.
77. นายแพทย์ณัฐพร วงษ์ศุทธิภากร. นโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยรุ่นและแนวทางการดำเนินงาน ปี 2559; 2559.
78. สมัญญา มุขอาษา, เกษร สำเภาทอง. ทฤษฎีและวิธีการด้านการสร้างเสริมสุขภาพ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ; 2556.

ภาคผนวก ก
ข้อมูลสำหรับอาสาสมัครวิจัย
(Participant Information Sheet)

โครงการวิจัยที่

ชื่อเรื่อง (ไทย) ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำระดับชั้นมัธยมศึกษา

ชื่อเรื่อง (อังกฤษ) Factors Associated to Sexual Risk Behaviors Among Secondary Boarding School Students

ชื่อผู้วิจัย นางวิพรรณ คำรินทร์ ตำแหน่ง นักศึกษา ระดับปริญญาโท

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย

(ที่ทำงาน) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโศกหัวช้าง ตำบล พระบาท อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52000

(ที่บ้าน) 520 หมู่ 5 ถนน ลำปาง-แม่ทะ ตำบล ชมพู อำเภอเมือง จังหวัด ลำปาง 52100

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 081 469 6254 โทรศัพท์ที่บ้าน 054-241404

โทรศัพท์มือถือ 089 559 5336 E-mail: aibaib.achi@gmail.com

ผู้สนับสนุนการวิจัย คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เรียน นักเรียนผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยทุกท่าน

นักเรียนได้รับเชิญเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เนื่องจากนักเรียนนั้นเป็นนักเรียนที่อยู่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารีฯ ก่อนที่นักเรียนจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัยนี้ ขอให้นักเรียนอ่านเอกสารฉบับนี้อย่างละเอียด เพื่อนักเรียนจะได้ทราบเหตุผลและรายละเอียดของการวิจัยในครั้งนี้ และนักเรียนสามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน ถ้านักเรียนตัดสินใจแล้วว่าจะเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ขอให้นักเรียนลงนามในเอกสารแสดงความยินยอมของโครงการวิจัยนี้

เหตุผลและความจำเป็นที่ต้องทำการวิจัย

เนื่องจากวัยรุ่นเป็นช่วงระยะที่จะมีการสังสรรค์เปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่สำคัญทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งจะมีผลอย่างมากต่อการเตรียมพร้อมที่จะไปสู่วัยผู้ใหญ่ จากรายงานการศึกษาสำรวจวิจัยมากมายในประเทศไทยที่ชี้ให้เห็นปัญหาของวัยรุ่น ซึ่งพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศ เป็นอีกหนึ่งปัญหาสำคัญทางด้านสาธารณสุข ที่นำไปสู่การเกิดปัญหาต่างๆ ตามมา ได้แก่ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร พบว่ามีหลายปัจจัยที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้แก่ การประพฤติดิปฏิบัติทางเพศในกลุ่มเพื่อน การยอมรับขอครอบครัวที่มีต่อการประพฤติดิปฏิบัติทางเพศ นอกจากนี้ยังพบว่าความรู้เรื่องเพศหรือเพศศึกษานั้น มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และพบว่าเด็กวัยรุ่นมีการรับรู้เรื่องการคุมกำเนิด และการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มีน้อย และมีความเชื่อที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ไม่รู้วิธีการป้องกันตนเองในขณะมีเพศสัมพันธ์ เพื่อการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

เนื่องด้วยในจังหวัดลำปางมีโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพียงแห่งเดียวในจังหวัดลำปาง และเป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ซึ่งรับเด็ก ด้อยโอกาสทางการศึกษา และโรงเรียนแห่งนี้ เป็นโรงเรียนประจำ ฉะนั้นนักเรียนใช้ชีวิตอยู่ในโรงเรียนเปรียบเสมือนบ้าน ทำให้นักเรียนอยู่ห่างไกลจากครอบครัว แม้ทางโรงเรียนจะมีอาจารย์ประจำแต่ละหอพักนักเรียนคอยดูแลอยู่ แต่เนื่องด้วยนักเรียนมีจำนวนมาก และอาจารย์ผู้ดูแลมีจำนวนจำกัด อาจทำให้การดูแลนั้นไม่ทั่วถึง

จากสถานการณ์ดังกล่าว การศึกษาถึงปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารีฯ ชั้นมัธยมศึกษา จังหวัดลำปาง หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผล การศึกษาครั้งนี้จะให้ทราบสถานการณ์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนที่อยู่โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์จิตต์อารีฯ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ กระบวนการให้ สุขศึกษา (Intervention) ที่ถูกต้องเหมาะสมทันต่อความคิดความต้องการของนักเรียน เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และสะท้อนข้อมูลที่ได้ให้กับทางโรงเรียน เพื่อแนวทางในการป้องกัน พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา
2. ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา

ข้อปฏิบัติของท่านขณะที่ร่วมในโครงการวิจัย

เพื่อให้งานวิจัยนี้ประสบความสำเร็จ ผู้ทำวิจัยใคร่ขอความร่วมมือจากนักเรียนดังนี้

ขอให้นักเรียนให้ข้อมูลที่เป็นจริงในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งประกอบด้วยคำถาม จำนวน 56 ข้อ หนึ่งครั้งรวม 40 นาที จึงขอความร่วมมือจากนักเรียน กรุณาตอบข้อคำถามซึ่งมี ทั้งหมด 4 ส่วน ประกอบด้วย ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะประชากร ได้แก่ เพศ อายุ

ระดับชั้นการศึกษา ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคล ได้แก่ ความรู้เรื่องเพศศึกษา และการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระหว่างบุคคล ได้แก่ ความสัมพันธ์ในครอบครัว ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน พ่อแม่ ครู และคุณอน และส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ถ้านักเรียนไม่เข้าใจในข้อคำถาม ขอให้สอบถามจากผู้วิจัย

ความเสี่ยงหรือความไม่สะดวกสบายของอาสาสมัครวิจัยที่อาจได้รับ

ผู้วิจัยขอชี้แจงถึงความเสี่ยงและความไม่สบายที่อาจเกิดขึ้นดังนี้

1. นักเรียนอาจเสียเวลาในการตอบแบบทดสอบ และแบบสอบถาม การเก็บข้อมูลต่างๆ นั้น จะดำเนินการโดยไม่รบกวนเวลาเรียนของนักเรียน ดังนั้นนักเรียนจะไม่ได้รับค่าชดเชยการเสียเวลา ในการเข้าร่วมโครงการในครั้งนี้
2. หากนักเรียนไม่อยากจะตอบแบบสอบถามหรือเกิดความไม่สบายใจในระหว่างตอบแบบสอบถาม สามารถหยุดตอบแบบสอบถามได้ตลอดเวลา

ความรับผิดชอบของผู้วิจัยเมื่อเกิดภาวะแทรกซ้อน

ในการวิจัยครั้งนี้ หากนักเรียนได้รับอันตรายใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิจัย ท่านสามารถติดต่อผู้ทำวิจัย นางวิพรรษา คำรินทร์ เจ้าหน้าที่งานสาธารณสุขชำนาญงาน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโทกหัวช้าง โทรศัพท์ 089 559 5336 ได้ตลอด 24 ชั่วโมง

การเข้าร่วมและการสิ้นสุดการเข้าร่วมโครงการวิจัย

การเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้เป็นไปด้วยความสมัครใจ และนักเรียนสามารถถอนตัวจากการเข้าร่วมโครงการได้ตลอดเวลา ซึ่งจะไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อการเรียนของนักเรียน

กระบวนการขอความยินยอมโดยได้รับการบอกกล่าว (informed consent process)

ก่อนดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยจะไปพบผู้ปกครองหรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย ในที่นี้หมายถึงครูที่ผู้ดูแลนักเรียนแทนผู้ปกครอง และอาสาสมัครวิจัยที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี ผู้วิจัยจะอธิบายรายละเอียดโครงการวิจัยพร้อมทั้งแจกเอกสารคำอธิบาย ให้ผู้ปกครองหรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมาย และอาสาสมัครวิจัย เมื่อผู้ปกครองหรือตัวแทนที่ได้รับมอบหมายให้ความยินยอม และอาสาสมัครวิจัยยินยอมสมัครใจเข้าร่วมโครงการวิจัย ผู้วิจัยจะขอให้ลงนามในเอกสารยินยอม

การปกป้องรักษาข้อมูลความลับของอาสาสมัครวิจัย

ข้อมูลนี้อาจนำไปสู่การเปิดเผยตัวนักเรียน จะได้รับการปกปิดไม่มีการเปิดเผยชื่อของอาสาสมัครวิจัยโดยจะใช้การกำหนดรหัส การเสนอผลงานวิจัยและรายงานการวิจัยจะนำเสนอในภาพรวม อย่างไรก็ตามก็จะมีบุคคลบางกลุ่ม เช่น ผู้ตรวจสอบ คณะอนุกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน จะได้รับอนุญาตให้เข้าถึงข้อมูลโดยตรงจากเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อการตรวจสอบขั้นตอนการวิจัยโดยไม่ละเมิดการรักษาความลับของนักเรียน ภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด ตามที่นักเรียนได้ลงนามในใบยินยอมที่เป็นลายลักษณ์อักษร และหากนักเรียนต้องการการยกเลิกสิทธิ์ดังกล่าว นักเรียนสามารถแจ้งหรือเขียนบันทึกขอยกเลิกการให้คำยินยอม โดยแจ้งหรือส่งไปที่ นางวิพรรษา คำรินทร์ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโศกหัวช้าง ตำบล พระบาท อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52000 โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 081 469 6254 โทรศัพท์ที่บ้าน 054-241404 โทรศัพท์มือถือ 089 559 5336 หากนักเรียนขอยกเลิกการให้คำยินยอมหลังจากที่ท่านได้เข้าร่วมโครงการวิจัยไปแล้ว ข้อมูลของท่านจะไม่ถูกบันทึกเพิ่มเติม และไม่ถูกนำมาใช้เพื่อประเมินผลการวิจัย

สิทธิ์ของผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย

ในฐานะที่นักเรียนเป็นผู้เข้าร่วมในโครงการวิจัย นักเรียนจะมีสิทธิ์ ดังต่อไปนี้

1. นักเรียนจะได้รับทราบถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้
2. นักเรียนจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับวิธีการวิจัยและการเก็บข้อมูล
3. นักเรียนจะได้รับการอธิบายเกี่ยวกับความเสี่ยงและความไม่สบายที่อาจได้รับจากการวิจัย
4. นักเรียนจะได้รับการอธิบายถึงประโยชน์ที่นักเรียนอาจได้รับจากการวิจัย
5. นักเรียนจะมีโอกาสได้ซักถามเกี่ยวกับงานวิจัยหรือขั้นตอนที่เกี่ยวข้อง
6. นักเรียนสามารถขอถอนตัวจากโครงการเมื่อไรก็ได้ โดยที่นักเรียนจะไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ และไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียน
7. นักเรียนจะได้รับสำเนาเอกสารข้อมูลคำอธิบายสำหรับผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยและเอกสารใบยินยอมที่มีทั้งลายเซ็นและลงวันที่
8. นักเรียนมีสิทธิ์ในการตัดสินใจว่าจะเข้าร่วมโครงการวิจัยหรือไม่ก็ได้ โดยปราศจากการบังคับ ช่มชู้ หรือหลอกลวง

หากนักเรียนไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะอนุกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 อาคารราชสุดา ชั้น 1

ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โทรศัพท์ 02-986-9213 ต่อ 7373 โทรสาร 02-5165381

ภาคผนวก ข

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัยของอาสาสมัครวิจัย

Informed Consent Form

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เลขที่ อาสาสมัครวิจัย.....

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามทำหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย
ชื่อโครงการวิจัย ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำ
ระดับชั้นมัธยมศึกษา

ชื่อผู้วิจัย นางวิพรรษา คำรินทร์

ที่อยู่ติดต่อ (ที่ทำงาน) โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโทกหัวช้าง ตำบล พระบาท อำเภอ
เมือง จังหวัดลำปาง 52000

(ที่บ้าน) 520 หมู่ 5 ถนน ลำปาง-แม่ทะ ตำบล ชมพู อำเภอเมือง จังหวัด ลำปาง 52100

โทรศัพท์ (ที่ทำงาน) 081 469 6254 โทรศัพท์ที่บ้าน 054-241404 โทรศัพท์มือถือ 089 559 5336

ข้าพเจ้า ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียด
ขั้นตอนต่างๆ ที่จะต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย และประโยชน์ซึ่งจะเกิดขึ้นจาก
การวิจัยเรื่องนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงอาสาสมัครวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบาย
จากผู้วิจัยจนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงอาสาสมัคร
วิจัยโดยข้าพเจ้ายินยอมสละเวลา ตอบแบบทดสอบ และสอบถาม จำนวน 56 ข้อ หนึ่งครั้ง รวม 40
เมื่อเสร็จสิ้นการวิจัยแล้วข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอาสาสมัครวิจัย จะถูกทำลาย

ข้าพเจ้ามีสิทธิถอนตัวออกจากการวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลซึ่งการถอนตัวออกจากการวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบในทางใดๆ และไม่มีผลต่อการเรียนต่อข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติตามข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงอาสาสมัครวิจัยและข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงอาสาสมัครวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่: คณะอนุกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 อาคารราชสุดา ชั้น 1 ศูนย์ส่งเสริมสุขภาพ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์รังสิต โทรศัพท์ 02-986-9213 ต่อ 7373 โทรสาร 02-5165381

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารข้อมูลสำหรับอาสาสมัครวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัยของอาสาสมัครวิจัยไว้แล้ว

ลงชื่อ.....

(นางวิพรรณ คำรินทร์)

ผู้วิจัยหลัก

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

อาสาสมัครวิจัย

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

วันที่...../...../.....

ลงชื่อ.....

(.....)

พยาน

วันที่...../...../.....

ภาคผนวก ค

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลลักษณะประชากร	จำนวน 3 ข้อ
ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคล	จำนวน 35 ข้อ
ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระหว่างบุคคล	จำนวน 12 ข้อ
ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	จำนวน 5 ข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลลักษณะประชากร

คำชี้แจง โปรดเติมข้อความลงในช่องว่าง หรือเติมเครื่องหมาย ✓ (ถูก) ลงใน [] หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง

- ปัจจุบันนักเรียนมี อายุปี (อายุเต็ม)
- เพศ [] ชาย [] หญิง
- นักเรียนกำลังศึกษาอยู่ชั้น

[] มัธยมศึกษาปีที่ 2	[] มัธยมศึกษาปีที่ 5
[] มัธยมศึกษาปีที่ 3	[] มัธยมศึกษาปีที่ 6
[] มัธยมศึกษาปีที่ 4	

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบและแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับบุคคล

ตอนที่ 2.1 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย X (กากบาท) บนตัวเลือก ก ข ค และ ง ที่เห็นว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว และความร่วมมือตอบให้ครบทุกข้อ

1. ข้อใดแสดงว่าเด็กหญิงเข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศหญิงที่สมบูรณ์แล้ว

ก. การมีสเปิร์ม	ข. การมีสิวขึ้น
ค. การมีประจำเดือนครั้งแรก	ง. การมีหน้าอกใหญ่ขึ้น

2. ข้อใดถือว่า ไม่ ถูกต้อง

ก. การที่วัยรุ่นชายเมื่อมีความรู้สึกทางเพศ อวัยวะเพศจะแข็งตัว
ข. การหลั่งน้ำอสุจิออกมาขณะหลับเรียกว่า การฝันเปียก
ค. เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นเพศชายจะมีหนวดและเครา มีขนขึ้นที่หน้าแข้ง รักแร้ และบริเวณหัวเหน่า
ง. การฝันเปียก เป็นการแสดงออกทางเพศที่ผิดปกติ

3. อัณฑะ (testis) ในเพศชาย มีหน้าที่ใด

ก. ผลิตอาหารแก่ตัวอสุจิ และเป็นที่พักตัวอสุจิ
ข. ผลิตตัวอสุจิ และฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone)
ค. สร้างสารหล่อลื่นท่อปัสสาวะ และสร้างสารที่เป็นเบสอย่างอ่อน
ง. ถูกทุกข้อ

4. รังไข่ในเพศหญิง มีหน้าที่ใด

ก. ผลิตไข่	ข. ผลิตฮอร์โมน
ค. ผลิตประจำเดือน	ง. ถูก ทั้งข้อ ก และข้อ ข

5. ข้อใดกล่าวถูกต้องเกี่ยวกับประจำเดือน

- ก. เลือดเสียที่ร่างกายไม่ใช่แล้วและขับออกมาทุกเดือน
- ข. การสลายตัวของรังไข่กับเลือดที่มาเลี้ยงเยื่อบุมดลูก
- ค. การที่เยื่อบุมดลูก หลุดลอกออกมาพร้อมกับเลือดที่ออกมาจากหลอดเลือดฝอยที่มาเลี้ยงเยื่อบุผนังมดลูก
- ง. การสลายตัวของสเปิร์มที่ยังไม่ผสมไข่

6. ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (testosterone)

- ก. เป็นฮอร์โมนเพศชาย มีหน้าที่ควบคุมลักษณะของเพศชาย เช่น เสียงแตก กระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกายและอวัยวะเพศ กระตุ้นอารมณ์เพศ
- ข. เป็นฮอร์โมนเพศหญิง มีหน้าที่ควบคุมลักษณะของเพศหญิง เช่น การมีประจำเดือน มีหน้าอกใหญ่ขึ้น สะโพกผายออก และกระตุ้นอารมณ์เพศ
- ค. เป็นฮอร์โมนที่ช่วยควบคุมการตกของไข่ในเพศหญิง
- ง. เป็นฮอร์โมนที่ช่วยให้เพศชายมีสมรรถภาพทางเพศเพิ่มมากขึ้น

7. ข้อใดกล่าวถูกต้องที่สุดเกี่ยวกับฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen)

- ก. เป็นฮอร์โมนเพศชาย มีหน้าที่ควบคุมลักษณะของเพศชาย เช่น เสียงแตก กระตุ้นการเจริญเติบโตของร่างกายและอวัยวะเพศ กระตุ้นอารมณ์เพศ
- ข. เป็นฮอร์โมนเพศหญิง มีหน้าที่ควบคุมลักษณะของเพศหญิง เช่น การมีประจำเดือน มีหน้าอกใหญ่ขึ้น สะโพกผายออก และกระตุ้นอารมณ์เพศ
- ค. เป็นฮอร์โมนที่ช่วยควบคุมการตกของไข่ในเพศหญิง
- ง. เป็นฮอร์โมนที่ช่วยให้เพศชายมีสมรรถภาพทางเพศเพิ่มมากขึ้น

8. การฝืนเปียก คืออะไร

- ก. การปัสสาวะรดที่นอนขณะหลับ
- ข. การฝืนถึงขนาดที่เป็นไปไม่ได้
- ค. การฝืนว่าไปอาบน้ำ
- ง. การหลั่งน้ำอสุจิออกมาขณะหลับ

9. การตั้งครรภ์เกิดขึ้นได้อย่างไร

- ก. การที่ตัวอสุจิผสมกับไข่ แล้วอาศัยมดลูกเป็นที่เจริญเติบโต
- ข. การที่ตัวอสุจิผสมกับตัวอ่อน แล้วอาศัยมดลูกเป็นที่เจริญเติบโต
- ค. การที่ตัวอสุจิผสมกับไข่ แล้วอาศัยท้องเพศหญิงเป็นที่เจริญเติบโต
- ง. การที่ตัวอสุจิผสมกับตัวอ่อน แล้วอาศัยท้องเพศหญิงเป็นที่เจริญเติบโต

10. ข้อใดกล่าวถึง ความหมายของการคุมกำเนิดได้ถูกต้องมากที่สุด

- ก. การกินยาคุมกำเนิด การฉีดยาคุมกำเนิด และการทำหมัน
- ข. การป้องกันการตั้งครรภ์และการจำกัดจำนวนบุตร
- ค. การทำให้เกิดความไม่สมดุลระหว่างตัวอสุจิและไข่
- ง. ถูกทั้งข้อ ข. และข้อ ค.

11. วิธีคุมกำเนิด แบบชั่วคราวได้แก่ข้อใด

- ก. ยาเม็ดคุมกำเนิด ยาฉีดคุมกำเนิด
- ข. หมันชาย หมันหญิง
- ค. ยาฝังคุมกำเนิด ห่วงอนามัย
- ง. ถูกทั้ง ก. และ ค.

12. โครีออนสามารถติดต่อได้ทางใด

- ก. น้ำนมจากแม่สู่ลูก
- ข. ทางเลือดของผู้ป่วย
- ค. ทางเพศสัมพันธ์
- ง. ถูกทุกข้อ

13. ข้อใดกล่าวถึงลักษณะอาการของวัยรุ่นได้ถูกต้องมากที่สุด

- ก. การมีอาการเปลี่ยนแปลงง่าย หงุดหงิดง่าย ขอบบิฮาระ
- ข. การมีอาการ มั่นคง สงบ
- ค. การต้องการความช่วยเหลือจากผู้อื่น
- ง. ถูกทุกข้อ

14. ข้อใดเป็นการปฏิบัติที่เหมาะสมที่สุดในการคบเพื่อนต่างเพศของผู้หญิง

- ก. การให้ความสนิทสนมใกล้ชิดเหมือนเพศเดียวกัน
- ข. การแสดงความน่ารัก ความอ่อนหวานเพื่อให้ผู้ชายช่วยเหลือ
- ค. การรักษานวลสงวนตัวตามขอบเขตประเพณีไทย
- ง. การซื้อของไปฝากเพื่อนต่างเพศเพื่อแสดงความห่วงใย

15. พฤติกรรมที่เหมาะสมที่ผู้ชายควรปฏิบัติต่อเพื่อนต่างเพศคือ
- ก. การทำตัวตามสบาย ให้ความใกล้ชิดสนิทสนมเหมือนเพศเดียวกัน
 - ข. การจับมือ จับศีรษะ เพื่อแสดงความเป็นเพื่อนสนิทกัน
 - ค. การปฏิบัติตัวอย่างสุภาพบุรุษ ให้เกียรติ ไม่ฉวยโอกาส และจริงจัง
 - ง. การแสดงความเป็นลูกผู้ชายด้วยการเอาใจผู้หญิงทุกคนที่คุ้นเคย

ตอนที่ 2.2 แบบสอบถามการเห็นคุณค่าในตนเอง

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นความรู้สึกรู้สึกของนักเรียนเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ ในคำถามแต่ละข้อมีความหมายดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก ก้ำกึ่งเพียงครั้งหนึ่ง

ไม่เห็นด้วย หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมาก

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง นักเรียนเห็นว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

การเห็นคุณค่าในตนเอง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1. นักเรียนชอบที่ตัวเองมีสุขภาพแข็งแรง					
2. นักเรียนคิดว่านักเรียนมีสติปัญญาดี					
3. นักเรียนรู้สึกไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง					
4. นักเรียนพอใจในรูปร่างหน้าตาของตนเอง					

การเห็นคุณค่าในตนเอง	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
5. นักเรียนเป็นคนกล้าแสดงออก					
6. นักเรียนรู้จักข้อเด่นและข้อด้อยของตนเองดี					
7. นักเรียนเป็นผู้ที่ครูและเพื่อนๆ ยอมรับ					
8. นักเรียนอยากเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาเพื่อให้เห็นเป็นที่ชื่นชมของผู้พบเห็น					
9. นักเรียนเป็นนักเรียนที่เชื่อฟังคุณครูและเคารพกฎระเบียบของโรงเรียน					
10. นักเรียนไม่เอาตัวเองไปเปรียบเทียบกับใคร					
11. นักเรียนรู้สึกว่าจะไม่สามารถทำอะไรสำเร็จลุล่วงได้ด้วยตัวเอง					
12. นักเรียนอยากมีทุกอย่างที่เพื่อนมี					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยระดับระหว่างบุคคล

ตอนที่ 3.1 ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความคิดเห็นความรู้สึกของนักเรียนเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ ในคำถามแต่ละช่องมีความหมายดังนี้

จริงมากที่สุด	หมายถึงเกิดขึ้นเสมอทุกครั้ง
จริงมาก	หมายถึงเกิดขึ้นแทบทุกครั้ง
จริงปานกลาง	หมายถึงเกิดขึ้นในบางโอกาส
จริงเล็กน้อย	หมายถึงเกิดขึ้นนานๆครั้ง
ไม่จริงเลย	หมายถึงไม่เคยเกิดขึ้นเลย

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริงมาก ที่สุด	จริง มาก	จริงปาน กลาง	จริง เล็กน้อย	ไม่จริง เลย
1	นักเรียนสามารถพูดคุย และขอคำปรึกษาจากพ่อแม่ได้ทุกเรื่อง					
2	พ่อแม่ของนักเรียนทะเลาะเบาะแว้งกันเสมอ					
3	พ่อแม่ของนักเรียนไม่มีเวลาว่างให้					
4	พ่อแม่ของนักเรียนไม่เคยสนใจปัญหาของนักเรียนเลย					
5	เมื่อมีเวลาว่าง นักเรียนและพ่อแม่มักมีกิจกรรมร่วมกัน เช่น ดูทีวี กินข้าว หรือไปเที่ยวด้วยกัน					
6	พ่อแม่ของนักเรียน ไม่เคยรับฟังเหตุผล หรือความคิดเห็นของนักเรียน					

ลำดับ ที่	ข้อความ	จริงมาก ที่สุด	จริง มาก	จริงปาน กลาง	จริง เล็กน้อย	ไม่จริง เลย
7	เมื่อเกิดปัญหาในครอบครัว พ่อ แม่ช่วยกันคิดแก้ไขปัญหา ร่วมกับนักเรียน					
8	นักเรียนรู้สึกพึงพอใจกับ สัมพันธภาพในครอบครัว					

3.2 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อเพื่อน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับ
ความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ

ลำดับที่	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1	นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของเพื่อน		
2	นักเรียนมีความไวใจในตัว of เพื่อน		
3	นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของเพื่อน		

3.3 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อพ่อแม่

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับ
ความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ

ลำดับที่	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1	นักเรียนยอมรับในคำสั่งสอนของพ่อแม่		
2	นักเรียนมีความไวใจในตัว of พ่อแม่		
3	นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพ่อแม่		

3.4 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อครู

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับ
ความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ

ลำดับที่	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1	นักเรียนยอมรับในคำสั่งสอนของครู		

2	นักเรียนมีความไวใจในตัวของคุณครู		
3	นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งสอนของคุณครู		

3.5 ความเชื่อ ความศรัทธาที่มีต่อคุณอน

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านคำถามแต่ละข้อ และทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงในช่องคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงคำตอบเดียว และขอความร่วมมือ ตอบให้ครบทุกข้อ

ลำดับที่	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1	นักเรียนยอมรับในคำแนะนำของคุณอน		
2	นักเรียนไวใจในตัวของคุณอน		
3	นักเรียนคล้อยตาม และพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำแนะนำของคุณอน		

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย (ถูก) ลงใน [] ช่องคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเพียงคำตอบเดียว

- นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่
[] เคย [] ไม่เคย (จบการตอบแบบสอบถาม)
- การมีเพศสัมพันธ์นั้นนักเรียนใช้ถุงยางอนามัยหรือไม่
[] ใช่ [] ไม่ใช่
- การมีเพศสัมพันธ์นั้นนักเรียนกินยาคุมกำเนิดหรือไม่
[] กิน [] ไม่กิน
- นักเรียนเคยตั้งครรภ์/ยุติการตั้งครรภ์ หรือไม่
[] เคย [] ไม่เคย
- นักเรียนเคยมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมหรือไม่
[] เคย [] ไม่เคย

ภาคผนวก ง
ใบรับรองโครงการวิจัย

AF 01_12

คณะอนุกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 สาขาวิทยาศาสตร์
อาคารราชสุดา ชั้น 1 ภายในศูนย์วิจัยฯ คณะพยาบาลศาสตร์ ต.คลองหนึ่ง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี 12121
โทรศัพท์: 0-2986-9213 ต่อ 7373 โทรสาร: 0-2516-5381 E-mail: ecsctu3@nurse.tu.ac.th

COA No. 095/2559

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ : 016/2559
ชื่อโครงการวิจัย : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนโรงเรียนประจำ ระดับชั้นมัธยมศึกษา
: FACTORS ASSOCIATED TO SEXUAL RISK BEHAVIORS AMONG SECONDARY BOARDING SCHOOL STUDENTS.
ผู้วิจัยหลัก : นางวิพรรณษา คำรินทร์
หน่วยงาน : คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะอนุกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชุดที่ 3 ได้พิจารณาโดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม.....
(ศาสตราจารย์ ดร.ประนอม โอทกานนท์)
ประธานคณะอนุกรรมการ

ลงนาม.....
(อาจารย์ ดร.สารรัตน์ วุฒิอาภา)
อนุกรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 25 พฤษภาคม 2559

วันหมดอายุ : 25 พฤษภาคม 2560

กำหนดส่งรายงานความก้าวหน้า: ครั้งที่ 1: 25 พฤศจิกายน 2559

เอกสารที่คณะอนุกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับประชากร/กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและใบยินยอมของประชากร/กลุ่มตัวอย่างหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
- 3) ประวัติผู้วิจัย
- 4) เอกสารเครื่องมือต่างๆ ที่ใช้ในการวิจัย เป็นต้นว่า แบบสอบถาม
- 5) เอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น เอกสารประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

ภาคผนวก จ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัยของแบบทดสอบและแบบสอบถามปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์

ผู้ทรงคุณวุฒิ	สังกัด
1.นางกุลรัตน์ ไชยพรม	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากลุ่มงานส่งเสริมสุขภาพ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง
2.นางกุลลาบทิพย์ เพ็ชรแสนงาม	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ หัวหน้ากลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลห้างฉัตร
3.นายยงยุทธ วงศ์วิชัย	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ หัวหน้ากลุ่มงานควบคุมโรคติดต่อ สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดลำปาง

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางวิพรรษา คำรินทร์
วันเดือนปีเกิด	9 ตุลาคม 2527
วุฒิการศึกษา	สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
ตำแหน่ง	เจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองลำปาง
ประสบการณ์ทำงาน	ปี 2549 -2551 เจ้าพนักงานสาธารณสุข โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านคำหลวง สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองลำปาง ปี 2551- ปัจจุบัน เจ้าพนักงานสาธารณสุขชำนาญงาน โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลบ้านโทกหัวช้าง สำนักงานสาธารณสุขอำเภอเมืองลำปาง